

“Ἐγὼ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωὴ,,
(Ἰωάν. 18’ 6)

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΑΙΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ἀνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 5’ 63)

Ἔτος 112ον | Μάρτιος 2022 | 4365

«ΙΔΟΥ Η ΔΟΥΛΗ ΚΥΡΙΟΥ»

ΥΠΟΔΕΙΓΜΑ πίστεως, ἀρετῆς, ἀγιότητα ὑπῆρξε ἡ Παναγία Μπτέρα τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ. Πόσο ψυχικὸ μεγαλεῖο, ποῖο βάθος ταπεινώσεως καὶ ποῖα ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη κρύβει ἡ ἀπάντησή της στὸ θεῖο προσκλητήριο ποῦ της ἔφερε ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ! «**Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου**» (Λουκᾶ α΄ 38). Πίστη δυσθεώρητη. Ἐνα πελώριο ἀνοιγμα καρδιάς, νοῦ, θελήσεως πρὸς τὸ πρόσταγμα τοῦ οὐρανοῦ. Μιὰ ταπεινὴ ἀποδοχὴ ποῦ μονάχα ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτῆ Παρθένος, μὲ τὴν ἀσύλληπτη εὐσέβεια καὶ τὴ μεγάλη της ἀγιότητα, θὰ μπορούσε νὰ προσφέρει.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μέγα γεγονός τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Καὶ γιὰ νὰ ἐξηγήσει ὁ Ἀρχάγγελος τὸ μυστήριο, προσθέτει ὅτι τὸ ἀκατάληπτο καὶ πρωτοφανὲς αὐτὸ θαῦμα θὰ γίνει μὲ τὴν ἐνέργεια τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου καὶ μὲ τὴ δύναμη τοῦ Ὑψίστου: «**Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καὶ δύνამις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι**» (Λουκᾶ α΄ 35). «*Τί τοῦτο τὸ μέγα περὶ σέ, ὦ ἱερὰ μήτηρ καὶ παρθένη, μυστήριον;*» ρωτᾷ με ἐκπληξῆ καὶ ὁ ἱερὸς Δαμασκνός. Καὶ ἀπαντᾷ ὁ ἴδιος: «*Ἦ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ... ὦ ἀγάπης οὐκ ἐκούσης ἔρευναν...* Ὁ πληρῶν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, οὗ (τοῦ ὁποῖου) ὁ οὐράνιος θρόνος, ἡ δὲ γῆ ὑποπόδιον, εὐρύχωρον ἐνδιαίτημα (κατοικία) τὴν κοιλίαν τῆς οἰκείας δούλης ἐποιήσατο, καὶ ἐν αὐτῇ τὸ πάντων καινὸν καινότερον ἐπιτελεῖται μυστήριον».

Ἔτσι ἡ Θεοτόκος πῆρε μοναδικὴ θέση στὸ σχέδιο τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ πρόφερε τὸ «ναί», μὲ ὅλη της τὴ θέληση εἶναι πλέον ἀδιάσπαστα ἐνωμένη μὲ τὸν Υἱὸ της καὶ Θεὸ της, τὸν Σωτῆρα Χριστό, τὸν μοναδικὸ ἥλιο τοῦ πνευματικοῦ στερεώματος. Δὲν εἶναι παράδοξο, ποῦ οἱ εὐσεβεῖς ζωγράφοι τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας τὴν παρουσιάζουν πάντα μαζί μὲ τὸ παιδί Ἰησοῦς. Ζητοῦν μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ νὰ δηλώσουν πόσο ἀχώριστα εἶναι ἐνωμένη μὲ τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου! Συγχρόνως εἶναι καὶ ἔκφραση ἐξαιρετικῆς εὐλογίας καὶ προστατευτικῆς παρουσίας στὴν οἰκογενειακὴ ἐστία. Τὸ παιδί Ἰησοῦς, στὴ θερμῇ ἀγκαλιᾷ τῆς Παναγίας Μπτέρας, ἀγιάζει τὴν οἰκογένεια, τὴν ἐξυψώνει καὶ γίνεται ὁ θεῖος συνδετικὸς κρίκος γονέων καὶ παιδιῶν.

Ἡ Παναγία εἶναι συγχρόνως τύπος καὶ ὑπόδειγμα καρτερικῆς μπτέρας ποῦ γαλακτοτροφεῖ τὰ παιδιά της, τὰ θερμαίνει στὴν ἀγκαλιά της, τὰ συνοδεύει δια-

κριτικὰ μὲ τὴν ἀγάπη της, τὰ μεγαλώνει μὲ ὑπομονή, μὲ πίστη στὸν Θεὸ καὶ στὴν παντοδύναμη χάρη Του. Ἄς μὴ λησμονοῦμε, πὼς ἡ Παναγία, ὡς Μπτέρα τοῦ Θεανθρώπου, δὲν τὰ βρῆκε ὅλα εὐκόλα. Ἀντίθετα συνάντησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή δυσκολίες ἀφάνταστες, ὅταν χρειάσθηκε νὰ μεταβεῖ στὴ Βηθλεὲμ καὶ νὰ γεννήσει σὲ μιὰ παγωμένη φάτνη, μὲ συντροφιά τὰ ἀγαθὰ ζῶα. Καὶ ἀμέσως μετὰ βρέθηκε μπροστὰ στὴν ἀπειλὴ τοῦ αἰμοσταγῆ Ἡρώδη, ποῦ ζητοῦσε τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ Ἰησοῦ. Γιὰ νὰ μὴν ἀναφερθοῦμε στὸ διὰ νυκτὸς ταξίδι στὴν Αἴγυπτο. Σαφῆς ἦταν ἡ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ στὸν

Ἰωσήφ: «**Ἐγερθεὶς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μπτέρα αὐτοῦ καὶ φεύγε εἰς Αἴγυπτον**» (Ματθ. β΄ 13).

Βέβαια γνώρισε καὶ ὥρες χαρᾶς καὶ θαυμασμοῦ, ὅταν εἶδε τοὺς σοφοὺς ἀστρονόμους καὶ βασιλεῖς τῆς Ἀνατολῆς νὰ προσκυνοῦν τὸν νεογέννητο Χριστὸ καὶ νὰ τοῦ προσφέρουν πολύτιμα βασιρικὰ δῶρα. Τώρα ὅμως τὶς ἀγγελικὲς σάλπιγγες καὶ τὴν παρουσία τῶν μάγων ἀντικαθιστοῦν τὰ ξίφη τῶν ἀγροίκων στρατιωτῶν μὲ τὸν σφαγιασμὸ τῶν ἀθῶων νηπίων.

Δὲν ἦταν αὐτὲς στιγμὲς ὀδυνηρῆς καὶ προβληματισμοῦ γιὰ μιὰ νεαρὴ μπτέρα; Νὰ θυμηθοῦμε καὶ ἀργότερα, ποῖα ρομφαία ξέσχισε τὴν καρδιά της κατὰ τὸ Πάθος καὶ μπροστὰ στὸ Σταυρό! Ἔπρεπε νὰ βαστάσει καρτερικά, ἀλλὰ καὶ μὲ πίστη τὸ ἀπερίγραπτο αὐτὸ μαρτύριο. Σὲ τί μεγάλη δοκιμασία ἔμπαινε ἡ ἐμπιστοσύνη της πρὸς τὸν Ὑψίστο, ὅταν ἀπὸ τὶς πρώτες ἡμέρες τῆς Γεννήσεως καὶ μέχρι τὴν σταυρικὴ θυσία στήνονταν θανάσιμες παγίδες γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Θεανθρώπου; Ὑπόδειγμα, λοιπόν, ἡ Παναγία μας καρτερίας καὶ ὑπομονῆς γιὰ ὅλους μας καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τὶς μπτέρες ποῦ μοχθοῦν, γιὰ τὰ παιδιά τους μέσα σὲ ποικίλους κινδύνους.

Ἡ Παναγία εἶναι τύπος καὶ ὑπόδειγμα καρτερικῆς μπτέρας ποῦ γαλακτοτροφεῖ τὰ παιδιά της, τὰ θερμαίνει στὴν ἀγκαλιά της, τὰ συνοδεύει διακριτικὰ μὲ τὴν ἀγάπη της, τὰ μεγαλώνει μὲ ὑπομονή, μὲ πίστη στὸν Θεὸ καὶ στὴν παντοδύναμη χάρη Του

Τὰ Καίσαρος καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ

Γνωστὴ ἡ ἀποκρουστικὴ τακτικὴ τοῦ φαρισαϊσμοῦ. Τὴν ἐφαρμόζουν πάντα οἱ δειλοὶ καὶ οἱ ὑποκριτές. Μέθοδός τους ἡ παγίδευση καὶ ἡ ἀπάτη. Τὸ ὑποῦλο τέχνασμα. Δὲν πηγαίνουν κατὰ πρόσωπο. Ἐλίσσονται. Δὲν μιλάνε καθαρά. Κρύβονται. Δὲν λένε αὐτὸ ποῦ σκέπτονται. Ἄλλα λένε καὶ ἄλλοῦ στοχεύουν. Παντοῦ διπρόσωποι. Δὲν τολμοῦν νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸν ἄλλον ἀνοικτὰ, παλικαρίσια. Τοὺς λείπει ἡ λεβεντιά, γιατί δὲν ἔχουν χαρακτῆρα εἰλικρινῆ, τίμιο.

Αὐτὴ τὴν τακτικὴ ἀκολουθοῦν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ Ἑρωδιανοὶ στὴν συγκεκριμένη περίπτωσι. Ἄν καὶ ἀντίπαλοι, ἐνώνονται σὲ μιὰ ἀνίερη συμμαχία, γιὰ νὰ παγιδεύσουν μὲ πολλὴ δολιότητα τὸν Ἰησοῦ. Καλοστημένη ἡ παγίδα. Δὲν πηγαίνουν οἱ ἴδιοι οἱ Φαρισαῖοι. Δὲν θέλουν νὰ κινήσουν καμιά ὑπόψια. Χρησιμοποιοῦν τοὺς μαθητὲς τους καὶ αὐτοὺς στέλνουν. Αὐτὴ εἶναι πάντα ἡ τακτικὴ τῶν δειλῶν καὶ ὑποκριτῶν. Βάζουν τοὺς ἄλλους «νὰ βγάλουν τὸ φίδι ἀπὸ τὴν τρύπα». Γιὰ νὰ πετύχουν τὸν σκοπὸ τους στέλνουν μαζὶ καὶ τοὺς Ἑρωδιανούς. Οἱ Φαρισαῖοι ἦταν ἐναντίον τοῦ φόρου. Οἱ Ἑρωδιανοὶ ὑπὲρ αὐτοῦ. Διπλὴ ἡ παγίδα. Ἄν ξέφευγε ἀπὸ τὴν μιὰ θὰ πιανόταν ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Καὶ νὰ τὸ ὑποῦλο καὶ ὑποπτο ἐρώτημα: **«Διδάσκαλε, οἶδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ καὶ τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ ἐν ἀληθείᾳ διδάσκεις, καὶ οὐ μέλει σοι**

Εἶσαι ἀληθὴς καὶ ὑπηρετεῖς τὴν ἀλήθεια καὶ διακηρύττεις πρὸς πᾶσαν κατεύθυνση τὴν ἀλήθεια, χωρὶς νὰ ἐπηρεάζῃσαι ἀπὸ πρόσωπα ὅση ἰσχύ καὶ ἂν διαθέτουν.

περὶ οὐδενός· οὐ γὰρ βλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων· εἶπε οὖν ἡμῖν, τί σοι δοκεῖ; Ἐξεσι δοῦναι κῆνσον Καίσαρι ἢ οὐ;» (Ματθ. κβ' 16-17). *«Ὁρα τὴν κολακειάν*

αὐτῶν καὶ τὸν ἐγκεκρυμμένον δόλον» παρατηρεῖ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Κολακεία καὶ ἔπαινος μὲ κρυμμένο τὸν δόλο. Τὸν ὀνομάζουν ἀληθῆ καὶ διδάσκαλο τῆς ἀλήθειας, χωρὶς νὰ τὸ πιστεύουν, ἀφοῦ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τὸν κατηγοροῦσαν ὅτι πλανᾷ τὸν κόσμον. Χρησιμοποιοῦν τὴν γλώσσα τῆς ἀλήθειας οἱ δόλιοι ὑπηρετὲς τῆς σκοπιμότητος. Οἱ Φαρισαῖοι, ἄνθρωποι χωρὶς ἠθικὲς ἀρχές, κινοῦνται χωρὶς ἀναστολές, μὲ ἀποκλειστικὸ γνῶμονα τὸ συμφέρον.

– Εἶσαι ἀληθὴς καὶ ὑπηρετεῖς τὴν ἀλήθεια καὶ διακηρύττεις πρὸς πᾶσαν κατεύθυνση τὴν ἀλήθεια, χωρὶς νὰ ἐπηρεάζῃσαι ἀπὸ πρόσωπα ὅση ἰσχύ καὶ ἂν διαθέτουν. Πές, λοιπόν, καθαρά, πῶς δὲν πρέπει νὰ πληρώνουμε φόρο στοὺς Ρωμαίους κατακτητές. Αὐτὴν τὴν ἀπάντησι περιμένουν. Καὶ τὴν περιμένουν ὄχι γιατί τὴ στιγμὴ αὐτὴ τοὺς ἐνδιαφέρει ἡ πληρωμὴ τοῦ φόρου. Τοὺς ἐνδιαφέρει ἡ

παγίδευσι τοῦ Ἰησοῦ. Μὲ μιὰ τέτοια ἀπάντησι θὰ τὸν κατηγοροῦσαν ὡς ἐπαναστᾶτη καὶ θὰ τὸν παρέδιναν στοὺς Ἑρωδιανούς.

Διπλὴ ἡ παγίδα. *«Ἐρωτῶσι πάννυ κακοήθως καὶ δολερῶς, ἵνα, ἐὰν μὲν εἴπῃ, ὅτι ἔξεσι, κινήσωσι κατ' αὐτοῦ τοὺς ὄχλους ὡς συμβουλευόντος δουλεύειν Καίσαρι καὶ ὑποτάσσοντος ἀνθρώπῳ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ· ἐὰν δὲ εἴπῃ, ὅτι οὐκ ἔξεσι, παραδώσουσιν αὐτὸν τῷ ἡγεμόνι, ὡς ἀποστασίαν ἀπὸ Καίσαρος καὶ πόλεμον συμβουλεύοντα»* (Ζιγαβνός).

Ἐρωτοῦν μὲ πονηρία καὶ δολιότητα, ὥστε, ἂν πεῖ πῶς ἐπιτρέπεται, νὰ κινήσουν ἐναντίον τοὺς ἄλλους, καθότι τοὺς συμβουλεύει νὰ ὑπηρετοῦν τὸν Καίσαρα καὶ ὑποτάσσει σὲ ἄνθρωπο τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ. Ἄν πάλι πεῖ, δὲν ἐπιτρέπεται, νὰ τὸν παραδώσουν στὸν ἡγεμόνα, γιατί κηρύσσει ἐπανάστασι κατὰ τοῦ Καίσαρα καὶ τοὺς παρακινεῖ σὲ πόλεμο.

«Μπρὸς γκρεμὸς καὶ πίσω ρέμα» θὰ λέγαμε ἐμεῖς μὲ τὰ ἀνθρώπινα κριτήρια. Ὅμως τέτοια διλήμματα δὲν εἶχαν καμιά ἰσχύ γιὰ τὸν Θεάνθρωπο. Μεγαλειώδης ἡ ἀπάντησί Του καὶ ἀποστομωτική. Ἀποκαλύπτει τὴν ὑποκρισίαν τους καὶ διαλύει τὴν καλοστημένη παγίδα: **«Ἀπόδοτε τὰ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ»**. Δὲν πρόκειται νὰ δώσετε. Πρόκειται νὰ ἀποδώσετε. Ὁ φόρος ἐδῶ δὲν εἶναι δόσι, εἶναι ἀπόδοσι. Δὲν εἶναι προσφορὰ καὶ δωρεά. Εἶναι ὀφειλή. Εἶναι ἀπότισι χρέους. Ἠθικὴ ὑποχρέωσι. Ἐξόφλησι ἠθικῆς ὑποχρέωσις. Ἀπολαμβάνετε τὰ ἀγαθὰ ἐνὸς κράτους. Δὲν θὰ συμμετέχετε καὶ σεῖς στὰ ἔξοδα; *«Ἐξεσι δοῦναι;»* ρωτᾶτε. *«Ἐξεσι ἀποδοῦναι»* σᾶς ἀπαντῶ. Στὰ ὑλικά πειθαρχεῖ κανεὶς τὴ νόμιμη ἐξουσία. Στὰ πνευματικά ὑποτάσσεται στὸν Θεό.

Ἐφόσον ἡ κοσμικὴ ἐξουσία περιορίζεται στὶς καθορισμένες δικαιοδοσίες τῆς καὶ δὲν ἐπεμβαίνει οὔτε παραβιάζει πνευματικούς, ἠθικούς καὶ συνειδησιακούς χώρους, δὲν ὑπάρχει πρόβλημα ἀπειθαρχίας ἢ ἀντιστάσεως κατὰ τῆς ἀρχῆς. Ἐφόσον τὸ κράτος δὲν γίνεται πρόσκομμα καὶ δὲν παρεμβάλλει ἐμπόδια, τὸ ἕνα καθῆκον δὲν παρεμποδίζει τὸ ἄλλο. *«Ὅταν ὁμως ἡ πολιτεία ἐπιτάσῃ ἐναντία ταῖς ἐντολαῖς καὶ τῷ θελήματι τοῦ Θεοῦ, ὀφείλει ὁ Χριστιανὸς νὰ ἀρνήται εἰς ταύτην τὴν ὑπακοήν»*. Γιατὶ αὐτὰ ποῦ παραβιάζουν τὴν ἀρετὴ, τὴν εὐσέβεια, τὴν πίστι, δὲν εἶναι τοῦ Καίσαρος. Εἶναι τοῦ Πονηροῦ. Καὶ κάθε τέτοια ἀντίστασι εἶναι ἀντίστασι στὶς σκοτεινὲς δυνάμεις. Ἰσχύει τὸ **«πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις»**. Τὰ τοῦ Θεοῦ, τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ τῆς Ἐκκλησίας δὲν μπορεῖ νὰ παραθεωροῦνται ἢ καὶ νὰ πολεμοῦνται ἀπὸ καμιά ἐξουσία. Γιατὶ μιὰ ἐξουσία, ποῦ δὲν μένει στὰ τοῦ Καίσαρος, ἀλλὰ διεκδικεῖ τὰ τοῦ Θεοῦ, δὲν δικαιώνεται καὶ δὲν δικαιούται κανενὸς σεβασμοῦ.

Νὰ παύσουν νὰ κοιμῶνται

“Όλοι τὸ ζοῦμε καὶ ὅλοι τὸ διακηρύττουμε. Μιλᾶμε γιὰ τὴν κρισιμότητα τῆς ἐποχῆς μας. Γιὰ μιὰ ἐποχή, ποὺ «ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή σὴν ἄλλη ἢ σώζεται τὸ πᾶν ἢ χάνεται τὸ πᾶν». Κοσμογονικὰ τὰ γεγονότα, ποὺ ἐξελίσσονται καθημερινὰ ὄχι μόνο στὸν διεθνή χώρο, ἀλλὰ καὶ στὴ «γειτονιά» μας, ἀπαιτοῦν σοβαρότητα καὶ ὑψηλὸ αἶσθημα εὐθύνης.

Καὶ ἀπέναντι σ’ αὐτὴ τὴν κρισιμότητα ἐμεῖς τί κάνουμε; Συνειδητοποιοῦμε τὴν κατάσταση αὐτή; Τὰ γεγονότα δὲν δείχνουν κάτι τέτοιο. Γιὰ νὰ μὴν ποῦμε, ὅτι δείχνουν τὸ ἀντίθετο. Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀνησυχία μας. Ἐπρεπε νὰ εἶναι ἡ δημιουργικὴ ἀνησυχία ὄλων μας.

Δυστυχῶς ἐκεῖνο, ποὺ ἀποτελεῖ κοινὸ τόπο πιά, εἶναι ἡ ἀπουσία αἰσθήματος εὐθύνης καὶ σοβαρότητας ἀπὸ τὴν σημερινὴ ἡγεσία μὲ τὴν εὐρύτερη ἔννοια. Δὲν εἶναι ὑπερβολικὸς ὁ χαρακτηρισμὸς οὔτε τὸν καταργοῦν οἱ λιγοστὲς ἐξαιρέσεις.

Παραπαίει ἡ κοινωνία μας, γιατί παραπαίουں οἱ ταγοὶ τῆς. Αὐτοὶ ποὺ εἶναι ταγμένοι νὰ ποδηγετοῦν τὸν λαό, νὰ πηδαλιουχοῦν τὸ σκάφος τῆς πολιτείας, τῆς κοινωνίας, εἴτε ἀπουσιάζουν ἀπὸ τὴν ὑπεύθυνη θέση τους, εἴτε κυβερνοῦν χωρὶς πυξίδα. Καὶ μόνον αὐτό; Τὸ ἀκόμη χειρότερο εἶναι, ὅτι ἔχουν γιὰ πολικὸ ἀστέρι τὸν ἑαυτὸ τους, τὸ κόμμα τους, τὰ συμφέροντά τους, τὰ συνδικάτα τους, τὶς συντεχνίες τους, τοὺς συνεταιρισμοὺς τους, δηλαδὴ τὸ στενόψυχο καὶ ὑπερτροφικὸ ἐγὼ τους.

Καίγεται τὸ σπίτι τους καὶ αὐτοὶ «ἄδουν». Ταλαιπωρεῖται ὁ λαὸς -ἢ μάλλον ταλαιπωροῦν τὸν λαό- καὶ αὐτοὶ παρουσιάζονται σὰν ὑπερασπιστὲς τοῦ λαοῦ, ὅτι ἀγωνίζονται γιὰ τὰ δίκαια τοῦ λαοῦ. Δὲν διστάζουν τὸ «ἀτύχημα» τῶν ἄλλων νὰ τὸ ἐκμεταλλετοῦν, γιὰ νὰ τὸ κάνουν εὐτύχημα γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους. Καπνλεύονται κοινωνικὲς ἀνάγκες, τὴν πείνα καὶ δίψα τοῦ λαοῦ γιὰ δικαιοσύνη, γιὰ κομματικὰ ἢ προσωπικά τους ὄφελν. Συνθηματολογοῦν δημοκοπικά, κοπτόμενοι τάχα γιὰ τὸ καλὸ τοῦ τόπου καὶ κρύβουν προσεκτικὰ τὶς βαθύτερες ἐπιδιώξεις τους. Ἀνάγουν τὸ ἀτομικὸ ἢ ὑποπτο συμφέρον σὲ κοινωνικὴ ἀνάγκη.

* * *

Καὶ τὸ ἐρώτημα δὲν εἶναι πιά, γιατί αὐτὴ ἡ κατάσταση; Εἶναι γιατί ὁ λαὸς ἀνέχεται αὐτὴ τὴν κατάσταση; Γιατί δὲν ἀντιδρᾷ; Γιατί δὲν διαμαρτύρεται μὲ τόσους τρόπους ἤρεμους, εἰρηνικοὺς καὶ ἀποτελεσματικούς; Γιατί δὲν ἐκδηλώνει τὴν ἀπαρέσκειά του, τὴν ἀγανάκτησή του, σ’ ὅλους αὐτοὺς ποὺ καπνλεύονται τὰ δικάια του, τὰ πιὸ στοιχειώδη δικαιώματά του; Δηλαδὴ νὰ δώσει νὰ καταλάβουν οἱ διάφοροι «κοινωνικοὶ φορεῖς», οἱ «αὐτόκλητοι σωτῆρες», ἀλλὰ καὶ τὰ μέσα ἐνημερώσεως, ποὺ τοὺς ἐνθαρρύνουν καὶ τοὺς προβάλλουν, ὅτι δὲν τρώει κουτόχορτο. Τὸ ποτήρι τῆς δίκαιης ὀργῆς ἔχει ξεχειλίσει.

Εἶναι καιρὸς ἐπιτέλους ὁ ἑλληνικὸς λαὸς νὰ συνειδητοποιήσει τὴν κοινωνικὴ, τὴ χριστιανικὴ ἀποστολή του. Δὲν εἶναι νούμερο ἀγέλης, γιὰ νὰ τὸν κυβερνοῦν μὲ σφυρίγματα-συνθήματα. Εἶναι προσωπικότητα καὶ πρέπει νὰ διεκδικήσει τὰ ἀναπαλλοτρίωτα δικαιώματά του. Νὰ ἀπαιτήσει τὸν σεβασμὸ τῆς προσωπικότητάς του. Νὰ παύσουν νὰ τὸν μεταχειρίζονται σὰν ἄβουλη καὶ ἀνεύθυνη μάζα.

Ἰδιαίτερα ὁ κάθε πιστὸς δὲν πρέπει νὰ λησμονεῖ, πὼς ἔχει ἀποστολή, τοῦ τὴν ἔχει ἀναθέσει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, νὰ εἶναι «**φῶς τοῦ κόσμου**» καὶ «**ἄλας τῆς γῆς**». Νὰ εἶναι φῶς «**ἐπὶ τὴν λυχνίαν**» καὶ ὄχι «**ὑπὸ τὸν μόδιον**». Τὸ ἀλάτι μέσα στὸ φαγητὸ καὶ ὄχι διακοσμητικὸ στοιχεῖο σὴν ἀλατιέρα.

Αὐτὴ τὴν κοινωνικὴ ἀποστολή, τὴν κατ’ ἐξοχὴν ἀνθρώπινη καὶ ἀνθρωπιστικὴ, διεκέρυττε, μὲ τὴν φωτισμένη σκέψη του, ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς Ἀλέξανδρος Τσιριντάνης. Στὰ πρόσωπα τῶν Χριστιανῶν ὁ Χριστιανισμὸς θὰ δώσει ἐξετάσεις

«**ὡς σημερινὸν βίωμα. Καὶ οἱ ἐξετάσεις εἶναι νὰ σώσει τὴν Ἑλλάδα.** Ἄν δὲν δώσει τώρα τὴ νέα ζωὴ σὴν Ἑλλάδα, θὰ ἔχει ἀποτύχει στὶς ἐξετάσεις καὶ ὁ Θεὸς «**ἐκ τῶν λίθων τούτων**» θὰ φέρει ἄλλους, οἱ

ὅποιοι θὰ δώσουν καλὲς ἐξετάσεις. Πρέπει μὲ ἄλλα λόγια, ἡ ἀγωγή τοῦ ἀτόμου νὰ ὀδηγήσει στὸν ἄνθρωπο, ὁ ὅποιος θὰ ἰκανοποιήσει τὴν ἀνάγκη νὰ παύσει νὰ τὸν ἐκμεταλλεύεται ὁ προπαγανδιστὴς τῆς ἀνατροπῆς. Ἡ προπαγάνδα τῆς ἀνατροπῆς θὰ ἀνατραπῆ καὶ αὐτὴ μὲ τὴν ζωὴ, ποὺ θὰ ξεπηδήσει ἀπὸ μιὰ τέτοια ἀγωγή.

»Μὲ αὐτὸ καταλήγουμε στὸ μαχητικὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ ὑπάρχει καὶ στὸ ὁποῖο πρέπει νὰ δώσουμε πᾶσα σημασία, διότι ἄλλοιῶς, χανόμεθα.

»Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶναι, ὅτι καλοὺς ἀνθρώπους ἔχει ἡ Ἑλλάς. Ἀλλὰ δὲν τοὺς νοιώθει. Τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι νὰ βροῦμε καλοὺς Ἕλληνες, ἀλλὰ οἱ καλοὶ Ἕλληνες νὰ παύσουν νὰ κοιμῶνται ὑπὸ τὴν μία πρόφαση καὶ τὴν ἄλλη. Θεέ μου, σῶσε τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸν ὕπνο τῶν καλῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ τὴν μικρολογία των, ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τοὺς κάνουν ἄχρηστους» («**Η ΠΙΣΤΙΣ ΩΣ ΒΙΩΜΑ**», Β’ ΤΟΜΟΣ, ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ»).

Ἰδιαίτερα ὁ κάθε πιστὸς δὲν πρέπει νὰ λησμονεῖ, πὼς ἔχει ἀποστολή, τοῦ τὴν ἔχει ἀναθέσει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, νὰ εἶναι «φῶς τοῦ κόσμου» καὶ «ἄλας τῆς γῆς». Νὰ εἶναι φῶς «ἐπὶ τὴν λυχνίαν» καὶ ὄχι «ὑπὸ τὸν μόδιον». Τὸ ἀλάτι μέσα στὸ φαγητὸ καὶ ὄχι διακοσμητικὸ στοιχεῖο σὴν ἀλατιέρα.

«Εἶπεν ὁ Κύριος ἂν ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος· ἂν δὲ μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ πατήρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν. Ὅταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε ὡσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποί· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἀπέχουσιν τὸν μισθὸν αὐτῶν. σὺ δὲ νηστεύων ἀλειψαί σου τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ

ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΜΑΡΤΙΟΥ
ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. στ' 14-21
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ρωμ. ιγ' 11-ιδ' 4

πρόσωπόν σου νίψαι, ὅπως μὴ φανῆς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύων ἀλλὰ τῷ πατρὶ σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοὶ ἐν τῷ φανερῷ. Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σῆς καὶ βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσι· θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σῆς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὐδὲ κλέπτουσιν· ὅπου γὰρ ἐστὶν ὁ θησαυρός ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδιά ὑμῶν».

ΠΩΣ ΝΑ ΘΗΣΑΥΡΙΖΟΥΜΕ

«Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς».

Ἡ ἐντολὴ αὐτή, δημιουργεῖ κάποια ἀντίδραση στὸ πρῶτο τῆς ἀκουσμα. Ὅμως μὲ ὅσα ὁ Κύριος λέει στὴ συνέχεια τὴν αἰτιολογεῖ ἀπόλυτα: Μὴ μοχθεῖτε νὰ συγκεντρώσετε γιὰ τὸν ἑαυτό σας θησαυροὺς ἐπάνω στὴ γῆ. Γιατὶ βρίσκονται μέσα στὴν ἀπώλεια καὶ τὴ φθορά. Μὴν ἀφήνετε τὴν καρδιά σας νὰ προσκολληθεῖ σὲ ὑλικά ἀγαθά. Εἶναι ἀνόητο καὶ καταστρεπτικό, γιατί μαζί τους κινδυνεύετε κι ἐσεῖς. «**Ὅπου γὰρ ἐστὶν ὁ θησαυρός ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδιά ὑμῶν**». Καὶ αὐτὸ τὸ βλέπουμε καθαρὰ νὰ ἐπιβεβαιώνεται στὴν καθημερινή μας ζωή.

ΦΘΟΡΑ ΚΑΙ ΑΦΑΝΙΣΜΟΣ

Βέβαια ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Κυρίου, ἔχουν ἀλλάξει πολλὰ πράγματα στὸν οἰκονομικὸ τομέα τῆς ζωῆς μας. Ἔχουν βρεθεῖ καλύτεροι τρόποι γιὰ τὴν ἐξασφάλιση τῶν ἀγαθῶν. Ὅμως μάταια. Ποτὲ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶναι ἀσφαλής. Ἐρχονται δυσμενεῖς συνθήκες, οἰκονομικὴ κρίση, ἀρρώστιες καὶ ὀδηγοῦν στὴν πτώχευση, στὴ χρεωκοπία. Ἀλλὰ καὶ συχνὰ ἐπεμβαίνουν οἱ παντὸς εἶδους κλέφτες καὶ ληστές, ποὺ ἔχουν ἀνακαλύψει νέους τρόπους ληστείας καὶ ἀφανίζουν τοὺς θησαυροὺς.

Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν συμβεῖ μιὰ παρόμοια καταστροφὴ, πόση ταλαιπωρία ὑφίσταται ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου ποὺ προσκολλάται στοὺς γίνιους θησαυροὺς! Ὁ Κύριος τὸ εἶπε σαφῶς: «**Ὅπου γὰρ ἐστὶν ὁ θησαυρός ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδιά ὑμῶν**». Ὅταν κυριευθεῖ κανεὶς ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ θησαυρισμοῦ, τῆς πλεονεξίας, εἶναι καταδικασμένος νὰ ζεῖ σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα φθορᾶς ἐσωτερικῆς, ἔστω κι ἂν ἐξωτερικὰ παρουσιάζεται ἀσφαλής.

Αὐτά, μὴ νομίσουμε πὼς εἶναι μόνο γιὰ τοὺς πλούσιους. Εἶναι γιὰ τὸν καθένα ποὺ θεωρεῖ θησαυρὸ τοῦ ἀποκλειστικῶ τὰ ὑλικά ἀγαθά, εἴτε τὰ κατακτήσει, εἴτε ὄχι. Κι ἐφόσον δὲν τὸ κατορθώνει, στὴν ἀγωνιώδη μέριμνα προστίθεται καὶ ἡ ὀδύνη τῆς ἀπογοήτευσης ἀπὸ τὴν ἀνεκπλήρωτη ἐπιθυμία. Ἐκνευρίζεται ἀνησυχεῖ, ἀγχώνεται καὶ

συχνὰ ὀδηγεῖται σὲ ἐσωτερικὴ κατάρρευση. Πρέπει, λοιπόν, νὰ στραγγάλισουμε μέσα μας αὐτὸ τὸν πόθο τοῦ θησαυρισμοῦ; Φυσικὰ ὄχι.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΘΗΣΑΥΡΙΖΟΥΜΕ!

Τί νὰ θησαυρίζουμε; «**Θησαυρίζετε**», τόνισε ὁ Κύριος, «**θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ**». Συγκεντρώστε πρῶτα ἀπὸ ὅλα θησαυροὺς πνευματικούς, ἀυξήστε τὸν πλοῦτο τῆς πίστεως, πολλαπλασιάστε τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης, ἀυξήστε τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς σας, τὴν ἀγνότητα, τὴν ταπεινοφροσύνη, τὴν εὐλικρίνεια, τὴν τιμιότητά σας. Θησαυρίζετε ὅσο περισσότερο μπορεῖτε τέτοιους θησαυροὺς.

Ἀλλὰ κι ἐδῶ προσοχή. Μὴν κάνετε ὅλα αὐτὰ «**πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις**». Δὲν κερδίζετε τίποτε, ἂν ποθεῖτε τὸν ἔπαινο σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν κόσμο. Φροντίστε ὅ,τι κάνετε, νὰ γίνεται μὲ ἀπλότητα, χωρὶς ἐπίδειξη, μόνο γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν συνανθρώπων σας. Συγκεντρώστε μὲ ἐπιμέλεια πνευματικούς θησαυροὺς καὶ καταθέστε τοὺς στὴν τράπεζα τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ θησαυρός σας ἐκεῖ, βρίσκεται σὲ ἀσφάλεια, στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Ἡ καρδιά σας, μπορεῖ νὰ εἶναι ἥσυχη καὶ γαλήνια. «**Ὅπου γὰρ ἐστὶν ὁ θησαυρός ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδιά ὑμῶν**».

Ἀλήθεια, πόσο βαθὺ εἶναι τὸ αἶσθημα τῆς γαλήνης στὶς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ποὺ θησαυρίζουν μὲ τὸν τρόπο αὐτό! Ἀκόμα καὶ στὶς πιὸ βίαιες καὶ δύσκολες ἐξωτερικὲς συνθήκες νιώθουν εἰρηνικά. Καμιά μεταβολὴ καὶ ἀναστάτωση τῶν γίνινων πραγμάτων δὲν τοὺς τσακίζει. Κι ἂν ἀκόμα χάσουν περιουσία, θέσεις, ἀξιώματα, δὲν κλονίζεται ἡ καρδιά τους, γιατί δὲν τὴ στήριξαν ἐπάνω σ' αὐτά. Δὲν εἶπαν «**Θεὸς μου εἶ σὺ**» στὸ κρῆμα, σὰν κι ἐκείνους ποὺ τὸ κάνουν εἰδωλό τους καὶ τὸ λατρεύουν. Τὸ «**Θεὸς μου εἶ σὺ**» τὸ εἶπαν στὸν Κύριο τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Γι' αὐτὸ δέχονται μὲ ἀντοχὴ τὴ θύελλα, ὅπως τὸ ἀγέρωχο βουνὸ τὶς βροχὰς καὶ τὰ χιόνια.

Ὁ Κύριος, μὲ ὅσα λέει στὴ σημερινὴ περικοπή, ζητάει νὰ μᾶς δεῖξει πὼς πρέπει νὰ θησαυρίζουμε.

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελθεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ εὕρισκε Φίλιππον καὶ λέγει αὐτῷ· ἀκολούθει μοι. ἦν δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ Βηθσαϊδά, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου. εὕρισκε Φίλιππος τὸν Ναθαναήλ καὶ λέγει αὐτῷ· ὃν ἔγραψε Μωϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφηταί, εὐρήκαμεν, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ. καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναήλ· ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι; λέγει αὐτῷ Φίλιππος· ἔρχου καὶ ἴδε. εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναήλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ· ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλῆτις ἐν

ΚΥΡΙΑΚΗ 13 ΜΑΡΤΙΟΥ
Α΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ)
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰω. α΄ 44-52
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. ια΄ 24-26, 32-40

ᾧ δόλος οὐκ ἔστι. λέγει αὐτῷ Ναθαναήλ· πόθεν με γινώσκεις; ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι, ὄντα ὑπὸ τὴν συκῆν εἶδόν σε. ἀπεκρίθη Ναθαναήλ καὶ λέγει αὐτῷ· ραββί, σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ. ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὅτι εἶπόν σοι, εἶδόν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς, πιστεύεις; μείζω τούτων ὄψη. καὶ λέγει αὐτῷ· ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεωγῆτα, καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας ἐπὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου».

ΤΟ ΣΥΝΤΡΙΠΤΙΚΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ

«Ἔρχου καὶ ἴδε».

«Ἔρχου καὶ ἴδε!» Ἐλα νὰ δεῖς μὲ τὰ μάτια σου, νὰ βεβαιωθεῖς μόνος σου. Αὐτὲς οἱ τρεῖς λέξεις τοῦ Φιλίππου ἐπρόκειτο νὰ εἶναι τὸ πιὸ δυνατὸ ἐπιχειρήματα τῆς χριστιανικῆς ἀπολογητικῆς στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων.

Σπᾶσε τὶς προκαταλήψεις θὰ πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνει κανεὶς καὶ σὲ κάθε διστακτικὸ τῆς ἐποχῆς μας, λυτρώσου ἀπὸ τὶς ἀντιλήψεις ποὺ ἐπικρατοῦν ἐναντίον τοῦ Κυρίου καὶ τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας Του. Πλησίασε. Μὴ στέκεσαι ἀπὸ μακριὰ κόβοντας γνώμες καὶ κάνοντας ἀμφίβολουσ συλλογισμοὺς, διότι τὰ συμπεράσματά σου θὰ εἶναι ἐπιπόλαια, λανθασμένα. Μὴν ἀδικεῖς τὴ νοημοσύνη σου, σχηματίζοντας πεποιθήσεις χωρὶς νὰ ἔχεις ἀνοίξει τὴν Καινὴ Διαθήκη, καταλήγοντας σὲ ἀποφάσεις ἀπὸ κάτι μέσες ἄκρες, ποὺ ἄκουσες ἢ διάβασες γιὰ τὸν Χριστό. «Ἔρχου καὶ ἴδε».

Πλησίασε περισσότερο, ἀνοίξε διάπλατα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς σου καὶ «ἴδε». Τί νὰ δεῖς; Πράγματι τί νὰ πρωτοδεῖ καὶ νὰ πρωτοθαυμάσει κανεὶς! Τὰ λυτρωτικὰ συνθήματα τῆς διδασκαλίας Του, ποὺ ἀδιάκοπα σώζουν ἀπὸ τὴν καταστροφὴ ψυχῆς, λαοὺς, πολιτισμοὺς; Τὴν ἀκνίδωτη ἀγιότητα τῆς ζωῆς Του; Τὶς ἀκτίνες τῆς θείας παντοδυναμίας, ποὺ φανερώνουν τὰ θαύματά Του; Τὴν ἀνυπόκριτη, μέχρι Σταυροῦ, ἐμμονὴ στὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ἀγάπη; Ὅλα αὐτὰ ἐκπέμπουν τόσο φῶς, πού, ὅταν κανεὶς τὰ ἀτενίζει ἐπίμονα, θαμπώνεται, δακρύζει...

Ἀλλὰ τουλάχιστον στὴν ἀρχὴ πλησίασε καὶ ἐρεύνησε προσεκτικὰ τὸ θαῦμα ποὺ λέγεται ἐπικράτηση τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ. Μιὰ κούφια ἀδύνατοι, φτωχοί, ἀμόρφωτοι κατὰ κόσμον ἄνθρωποι ἀναλαμβάνουν νὰ τὴ διαδώσουν. Δὲν προχωροῦν σιδηρόφρακτοι. Σὰν «πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων» πορεύονται. Τοὺς ἐπιτίθενται οἱ λύκοι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, τοὺς κατασπαράζουν. Καὶ στὸ τέλος τὰ καταματωμένα αὐτὰ πρόβατα, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ἀρνίου, ἐπιβάλλονται. Κι αὐτὸ ὄχι μιὰ φορά. Ἐπανεληθμμένως. Μέχρι σήμερα... Ἀσφαλῶς αὐτὸ τὸ ἀδιάκοπο θαῦμα κάτι ἀποκαλύπτει ἀπὸ τὸ θεϊκὸ μεγαλεῖο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«Ἔρχου» καὶ ἄκουσε μὲ προσοχή, χωρὶς προ-

κατάληψη, τὴν προσωπικὴ πείρα μυριάδων ψυχῶν ποὺ βρῆκαν τὴ λύτρωση κοντὰ Του.

Δοκίμασε νὰ τὸν προσεγγίσεις ὄχι ψυχρά, μὲ τὸ κρῦο μυαλό, ἀλλὰ μὲ ὅλη τὴν ὑπαρξή σου. Ἄν σταθεῖς ἀπὸ μακριὰ, σὰν παρατηρητὴς, δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ ἀπολαύσεις καὶ νὰ γευθεῖς τὴ νέα ζωὴ, ποὺ μεταδίδει ὁ Χριστός. Μπορεῖ ποτὲ κανεὶς νὰ χαρεῖ τὴ γλυκύτητα ποὺ ἔχει τὸ μέλι παρατηρώντας τὸ χρῶμα τοῦ σὲ μιὰ ὥρα διαφήμιση ἢ ἔστω ἀγγίζοντας ἓνα δοχεῖο μὲ μέλι; Μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀπολαύσει μιὰ μελωδία μουσικῆς ξεφυλλίζοντας τὰ χαρτιά μὲ τὰ μουσικὰ σημεῖα, ποὺ ἐλάχιστα γνωρίζει; Μὴ στέκεις λοιπὸν μακριὰ, ἀγγίζοντας διστακτικὰ μὲ τὴ σκέψη σου τὶς ἀλήθειες τῆς χριστιανικῆς. Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶναι μιὰ διδασκαλία περὶ ζωῆς. Εἶναι ζωὴ. Ἐν Χριστῷ ζωὴ. Λυτρωμένη, γεμάτη θεία γεύση καὶ φῶς. «Ἔρχου καὶ ἴδε». Ἀλλὰ προσοχή.

«Ἔρχου»: Μὲ ἄδολη καρδιά, μὲ εἰλικρίνεια, ὅπως ἔκανε ὁ Ναθαναήλ, γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ Κύριος εἶπε: Νὰ ἓνας ἄνθρωπος ἀγνός, εὐθύς, «ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι». Πολλοὶ πλησιάζουν τὸν Χριστό, συχνάζουν στὴν Ἐκκλησία Του, μελετοῦν τὸ λόγο Του, ἀλλὰ χωρὶς νὰ θέλουν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ δικό τους τρόπο σκέψεως, τὸ δικό τους θέλημα, τὶς ἐπιφυλάξεις καὶ ἁμαρτωλὲς διαθέσεις τους. Καταντοῦν, ἀντὶ νὰ διορθώνονται ἀπὸ τὴ διδασκαλία τοῦ Κυρίου, νὰ θέλουν νὰ τὴν φέρουν στὰ δικά τους μέτρα.

Μέσα στὸ «ἔρχου καὶ ἴδε» δὲν ὑπάρχει ἀπλῶς μιὰ ἀπολογία, ἓνα ἐπιχειρήματα, μιὰ κλήση γιὰ ὅσους δὲν γνώρισαν καθόλου τὸν Χριστό. Ὑπάρχει ἀκόμη μιὰ ὑπόμνηση καὶ γιὰ ὅλους ἐμᾶς ποὺ δὲν τὸν γνωρίσαμε καλὰ καὶ ἴσως διατηροῦμε στὴν ψυχὴ μας δισταγμοὺς καὶ ἐπιφυλάξεις. Δὲν φθάνει ὅτι ἀκούσαμε κηρύγματα καὶ διαβάσαμε χριστιανικὰ περιοδικά. Κάθε μέρα πρέπει καὶ περισσότερο νὰ πλησιάζουμε τὸν Κύριο μὲ περισσότερο πόθο καὶ εἰλικρίνεια καὶ ἄδολη καρδιά. Καὶ τότε θὰ νιώθουμε ἀπὸ τὴν προσωπικὴ μας ἐμπειρία νὰ ἀναδύεται πασίχαρη ἢ κραυγὴ τοῦ Ναθαναήλ: «**Ραββί, σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ**». Κύριε, Σὺ εἶσαι πράγματι Ἐκεῖνος ποὺ ἡ ψυχὴ μου ποθεῖ. Ὁ Μεσσίας, ὁ Λυτρωτὴς, ἡ χαρὰ, ἡ ζωὴ μου!

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν συμβιβάζεται

Α΄

«Συχνὰ ἀκούγεται ἡ θεωρία τοῦ συγχρονισμοῦ καὶ τῆς προσαρμογῆς στὶς σύγχρονες ἀπαιτήσεις. Ἄλλωστε τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἐποχὴ μας. Σήμερα οἱ συνθῆκες ἔχουν ἀλλάξει. Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος δὲν εἶναι ὁ ἴδιος τοῦ περασμένου αἰώνα. Πρέπει καὶ ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀλλάξει νοοτροπία. Τὸ Εὐαγγέλιο καὶ οἱ ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνάγκη σὲ πολλὰ νὰ τροποποιηθοῦν. Διαφορετικὰ θὰ περιωριοποιηθοῦν...»

Μὲ ἄλλα λόγια ζητοῦν ἀντὶ ὁ ἄνθρωπος νὰ κοιτάξει νὰ διορθώσει τὴ ζωὴ του καὶ νὰ τὴν προσαρμόσει μὲ τὸν αἰώνιο καὶ ἀκατάλυτο νόμο τοῦ Θεοῦ, ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ νὰ προσαρμοσθεῖ μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου καὶ τὶς συνθῆκες ποὺ δημιουργεῖ τὸ ἁμαρτωλὸ περιβάλλον. Ὅχι νὰ καθοδηγηθεῖ ὀρθὰ καὶ νὰ ἐνισχυθεῖ ἡ ἀνθρώπινη θέληση, ἀλλὰ νὰ ἐξασθενήσει ἡ διδασκαλία τοῦ Κυρίου. Ἀπογυμνώνουν τὸν θεῖο λόγο, ὄχι μόνο ἀπὸ τὸ αἰώνιο καὶ ὑπερβατικὸ κῦρος του, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτὴ τὴ σοβαρότητα. Νομίζουν πὼς μποροῦν νὰ μεταβάλουν τὴ χριστιανικὴ ζωὴ καὶ τὸν δυναμισμό τοῦ πνευματικοῦ ἀγώνα ἀπὸ ἀγωνιστικὸ στίβο σὲ ἄνετες κερκίδες. Δὲν ἀντιλαμβάνονται, πὼς μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ καταργοῦν τὸν αἰώνιο νόμο τοῦ Θεοῦ, τὴν φωτεινὴ καὶ μὲ μοναδικὸ κῦρος διδασκαλία τοῦ Κυρίου, τὶς θεόπνευστες διακρύψεις τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν θεοφόρων Πατέρων.

Ἀντὶ, δηλαδή, τὸ πλοῖο ποὺ θαλασσοδέρνεται καὶ κινδυνεύει νὰ συντριβεῖ στὰ ἀφιλόξενα βράχια καὶ νὰ καταποντισθεῖ στὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα, νὰ προσπαθήσει νὰ διορθώσει τὴν πορεία του σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις τῆς πυξίδας, μᾶς συμβουλευοῦν. Ἡ πυξίδα νὰ προσαρμοσθεῖ μὲ τὶς «σύγχρονες ἀπαιτήσεις» τῆς θαλασσοταραχῆς, τῆς ἠθικῆς ἀποχαλινώσεως. Ὅλα αὐτὰ δείχνουν τουλάχιστον παχυλὴ ἄγνοια τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ πίστεως. Καὶ ἡ ἄγνοια, ὅπως καὶ ἡ νοθεΐα τῆς πίστεως, ἔχει ἄμεση σχέση μὲ τὴ νοθεΐα τῆς ζωῆς μας. Προηγεῖται ἡ μία καὶ ἀκολουθεῖ ἡ ἄλλη. Καὶ ὅταν ἀρχίσουν οἱ ὑποχωρήσεις στὴν ἠθικὴ ζωὴ, τότε ἐπακολουθοῦν οἱ παραχωρήσεις στὰ θέματα τῆς πίστεως.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἔχει πλήρως ξεκαθαρίσει τὸ θέμα: **«Μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοι· τίς γὰρ μετοχὴ δικαιοσύνης καὶ ἀνομίας; Τίς δὲ κοινω- νία φωτὶ πρὸς σκότος; Τίς δὲ συμφώνησις Χριστῶ πρὸς Βελίαλ; Ἡ τίς μερὶς πιστῶ μετὰ ἀπίστου; Τίς δὲ συγκατάθεσις ναῶ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων;»** (Β΄ Κορινθ. στ΄ 14-16).

Καὶ ἡ ἀπάντηση ποὺ ὁ ἴδιος δίνει εἶναι κατηγορηματικὴ. Κανένας συμβιβασμὸς καὶ καμιά ὑποχώρηση δὲν μπορεῖ νὰ γίνεταί σὲ θέματα πίστεως, σὲ θέματα πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀρχῶν. Τὸ ξεκαθαρίζει στὴ συνέχεια χωρὶς καμιά ἐπιφύλαξη: **«Διὸ ἐξέλθετε ἐκ**

μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος, καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε...» (17). Ξεχωρισθεῖτε ἀμέσως ἀπὸ τοὺς ἀπίστους, γιατί κινδυνεύετε.

Μᾶς τονίζει, λοιπόν, καθαρά: Μὴν κοροιδεύετε τὸν ἑαυτὸ σας, ὅτι μπορεῖτε νὰ συμβιβάζετε τὰ ἀσυμβίβαστα. Εἶναι δυνατὸν νὰ συνυπάρξει ἡ ἀπάτη τῶν ἀπίστων μὲ τὴ διδασκαλία τοῦ Κυρίου; Μπορεῖ ἡ δικαιοσύνη νὰ συνεταιρισθεῖ μὲ τὴν ἀδικία καὶ τὴν παρανομία; Νὰ συνυπάρξει τὸ σκοτάδι μὲ τὸ φῶς; Ποιὰ συμφωνία μπορεῖ νὰ γίνετ ἀνάμεσα στὸν ἥλιο τῆς δικαιοσύνης, τὸν Χριστὸ καὶ τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους, τὸν Διάβολο; Καὶ ἂν αὐτὴ ἡ συμφωνία εἶναι ἀδύνατη καὶ ἀκατανόητη, πὼς εἶναι δυνατὴ γιὰ τοὺς πιστοὺς μὲ τοὺς ἀπίστους; Καὶ ἀκόμα ποιὰ θέση μποροῦν νὰ ἔχουν τὰ εἴδωλα μέσα στὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ; Καὶ ἂν τὰ εἴδωλα δὲν ἔχουν καμιά θέση μέσα στὸν ναὸ, πὼς μποροῦν νὰ ἔχουν θέση μέσα στὸν ἔμπυχο ναὸ τοῦ Θεοῦ, στὴν ψυχὴ μας; Πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ εἴσασθε Χριστιανοὶ καὶ νὰ ἔχετε ὑψώσει μέσα σας τὰ εἴδωλα τοῦ χρήματος, τῆς δόξας, τῆς καταναλωτικῆς κοινωνίας;

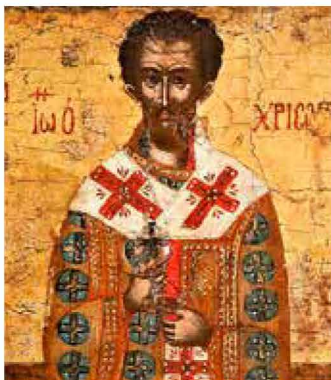
Ξαναέρχονται στὴν ἐπικαιρότητα οἱ λόγοι τοῦ προφήτη Ἠλία πρὸς τὸν λαὸ τοῦ Ἰσραὴλ: **«Ἔως πότε ὑμεῖς χωλανεῖτε ἐπ’ ἀμφοτέραις ταῖς ἰχθύαις; εἴ ἔστι Κύριος ὁ Θεὸς πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ· εἴ δὲ Βάαλ, πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ»** (Γ΄ Βασιλ. ιη΄ 21). Ἔως πότε ἐσεῖς θὰ κουτσαίνετε καὶ ἀπὸ τὰ δύο πόδια καὶ θὰ γέρνετε πότε ἀπὸ ἐδῶ καὶ πότε ἀπὸ ἐκεῖ; Ἄν ὁ Κύριος εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἀκολουθεῖτε Τον καὶ λατρέψτε Τον. Ἄν εἶναι πραγματικὸς ὁ Βάαλ τότε λατρεύετε ἐκεῖνον. Δὲν μπορεῖτε συνέχεια νὰ παίζετε διπλὸ παιχνίδι. Νὰ κοροιδεύετε τὸν ἑαυτὸ σας. Πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ δουλεύετε σὲ δύο κυρίου ποὺ ὁ ἕνας ἀνταγωνίζεται τὸν ἄλλο;

Ὁ Χριστιανισμὸς, λοιπόν, δὲν δέχεται καμιά νοθεΐα. Ἀπαιτεῖ συνέπεια καὶ σοβαρότητα. Ἡ τὸν δεχόμεστε ἢ τὸν ἀπορρίπτουμε. Δὲν ἔχει στὴν διδασκαλία, στὶς ἀρχές του, στὴν πίστη του, ἐποχὲς ἐκπτώσεων. Ὅποιοι ἀναζητεῖ ἐκπτώσεις, ἐκπίπτει ὁ ἴδιος. Οἱ ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ ἔχουν αἰώνιο καὶ ἀκατάλυτο κῦρος, γι’ αὐτὸ καὶ ἐκεῖνος ποὺ νομίζει, πὼς μπορεῖ νὰ τὶς ἀμφισβητεῖ καὶ νὰ τὶς παραβαίνει, νὰ ὑποτιμᾷ τὴ σπουδαιότητά τους, νὰ τὶς θεωρεῖ μικρὲς καὶ ἀσήμαντες, αὐτὸς θὰ ἀποδοκιμασθεῖ καὶ θὰ ἀπορριφθεῖ ἀπὸ τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Τὸ διεκήρυξε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος στὴν ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλία Του: **«Ὅς ἐὰν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων καὶ διδάξῃ οὕτω τοὺς ἄνθρώπους, ἐλάχιστος (τιποτένιος) κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν».**

Δὲν θὰ προσαρμοσθεῖ ἐπομένως ὁ Χριστιανισμὸς στὶς ἀμφίβολες ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς. Ἡ ἐποχὴ μας πρέπει νὰ προσαρμοσθεῖ στὸ σωτήριο προσκλητήριό τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Μὴν πολεμᾶς τὸν οὐρανό

Τὴν ὁμιλία αὐτή, ποὺ ζωγραφίζει παραστατικὰ τὴν ἀκαταμάχητη δύναμη τῆς Ἐκκλησίας, ἐκφώνησε ὁ ἱερός Χρυσόστομος πρὸς τὰ πλήθη τῶν πιστῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, λίγο πρὶν ἐξορισθεῖ ἀπὸ τὴν αὐτοκράτειρα Εὐδοξία τὸ 403 μ.Χ. Στὴ συνέχεια παραθέτουμε χαρακτηριστικὸ ἀπόσπασμα.

Εἶναι πολλὰ τὰ κύματα καὶ φοβερὰ ἢ τρικυμία· ἀλλὰ δὲν φοβόμαστε μὴν καταποντιστοῦμε· διότι στεκόμαστε πάνω στὸν βράχο. Ἄς λυσομανᾷ ἡ θάλασσα, δὲν μπορεῖ νὰ διαλύσει τὸν βράχο. Ἄς ὑψώνονται τὰ κύματα, δὲν θὰ βουλιάξουν τὸ καράβι τοῦ Ἰησοῦ.

Πές μου, τί φοβόμαστε; Τὸν θάνατο; Ζωὴ μου εἶναι ὁ Χριστός, ἀλλὰ καὶ ἂν πεθάνω κέρδος θὰ ἔχω. Μήπως τὴν ἐξορία; Στὸν Κύριο ἀνήκει ὅλη ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς. Μήπως τὴ δήμευση τῶν χρημάτων; Τίποτε δὲν φέραμε στὸν κόσμο, ἄρα τίποτε δὲν θὰ πάρουμε ἀπὸ αὐτόν.

Δὲν μὲ τρομάζουν τὰ φόβητρα τοῦ κόσμου καὶ δὲν μὲ δελεάζουν τὰ θέλητρα του. Δὲν φοβάμαι τὴν φτώχεια, δὲν θέλω τὸν πλοῦτο. Δὲν μὲ τρομάζει ὁ θάνατος καὶ δὲν εὐχομαι νὰ ζίσω, παρὰ μονάχα γιὰ τὴ δική σας πρόοδο. Γι' αὐτὸ καὶ τώρα σᾶς θυμίζω καὶ παρακαλῶ τὴν ἀγάπη σας νὰ ἔχει θάρρος. Διότι κανένας δὲν θὰ μπορέσει νὰ μᾶς χωρίσει. Ἐκεῖνο ποὺ ὁ Θεὸς ἔνωσε, δὲν μπορεῖ ἄνθρωπος νὰ τὸ χωρίσει... Δὲν μπορεῖς νὰ διαλύσεις τὴν Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ. Τὴν πολεμᾶς, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ μπορεῖς νὰ τὴν βλάψεις. Τὴν κάνεις πιὸ ἔνδοξο, ἐνῶ ἐσὺ καταστρέφεις. Εἶναι σκληρὸ νὰ κλωτσᾶς μυτερὰ καρφιά. Δὲν καλᾶς τὰ καρφιά, τὰ πόδια σου ματώνεις. Ἔτσι καὶ τὰ κύματα δὲν διαλύουν τὸν βράχο, ἀλλὰ τὰ ἴδια διαλύονται σὲ ἀφρούς.

Τίποτε πιὸ δυνατὸ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἄνθρωπε. Σταμάτα τὸν πόλεμο, γιὰ νὰ μὴν καταστραφεῖς. Μὴν πολεμᾶς τὸν οὐρανό. Ἄν πολεμᾶς ἄνθρωπο ἢ νίκησες ἢ νικήθηκες. Ἄν ὅμως πολεμᾶς τὴν Ἐκκλησία εἶναι ἀδύνατον νὰ νικήσεις. Διότι ὁ Θεὸς εἶναι πιὸ ἰσχυρὸς ἀπὸ ὅλους. Μὴν παροργίζουμε τὸν Κύριο. Μήπως εἴμαστε πιὸ ἰσχυροὶ ἀπὸ αὐτόν; Ὁ Θεὸς στερέωσε· ποῖος ἐπιχειρεῖ νὰ σαλεύσει; Δὲν σκέπτεσαι τὴν δύναμή Του; Βλέπει τὴν γῆ καὶ τὴν κάνει νὰ τρέμει. Διατάζει καὶ στερεώνεται ὅ,τι σείεται. Ἄν προφύλαξε τὴν πόλη, ποὺ σαλευόταν ἀπὸ τὸν σεισμό, πολὺ περισσότερο μπορεῖ νὰ προστατεύσει τὴν Ἐκκλησία.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι πιὸ ἰσχυρὴ ἀπὸ τὸν οὐρανό. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ θὰ περάσουν, ἐνῶ οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου δὲν θὰ περάσουν ποτέ. Ποιοὶ λόγοι; **«Σὺ εἶ Πέτρος, καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω**

μου τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς».

Ἄν δὲν πιστεύεις στὰ λόγια, πίστευε στὰ πράγματα. Πόσοι οὐραννοὶ θέλψαν νὰ διαλύσουν τὴν Ἐκκλησία; Πόσα τηγάνια χρησιμοποίηθηκαν; Πόσα καμίνια καὶ δόντια θηρίων καὶ ξίφη ἀκονισμένα; Καὶ δὲν νίκησαν. Ποῦ εἶναι οἱ πολέμιοι; Ξεχάσθηκαν καὶ παραδόθηκαν στὴ λησμοσύνη. Καὶ ποῦ εἶναι ἡ Ἐκκλησία; Λάμπει πιὸ πολὺ καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ἐκεῖνοι χάθηκαν, ἡ Ἐκκλησία μένει ἀθάνατη.

Ἄν ἡ Ἐκκλησία δὲν νικήθηκε ὅταν εἶχε λίγους ὀπαδούς, πῶς θὰ νικηθεῖ σήμερα ποὺ πλημμύρισε τὴν οἰκουμένη; Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ θὰ περάσουν, ἐνῶ οἱ λόγοι μου δὲν θὰ περάσουν.

Καὶ πολὺ φυσικά. Εἶναι πιὸ ἀγαπητὴ στὸν Θεὸ ἢ Ἐκκλησία ἀπὸ τὸν οὐρανό. Ὁ Κύριος δὲν φόρεσε τὸ σῶμα τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ τὴν σάρκα τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ οὐρανὸς ἔγινε γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ ὄχι ἡ Ἐκκλησία γιὰ τὸν οὐρανό. Τίποτε μὴ σᾶς θορυβεῖ ἀπὸ ὅσα ἔγιναν. Γιὰ ἓνα σᾶς παρακαλῶ· νὰ ἔχετε πίστη ἀκλόνητη. Δὲν εἶδατε τὸν Πέτρο, ποὺ περπατοῦσε πάνω στὰ νερὰ καὶ ἐπειδὴ δειλίασε λίγο, ἄρχισε νὰ βουλιάζει, ὄχι ἀπὸ τὰ ὀρμητικὰ κύματα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ὀλιγοπιστία; Μήπως ψῆφοι ἀνθρώπων μὲ ἔφεραν στὴ θέση αὐτή; Μήπως μὲ διόρισε ἄνθρωπος στὸ ἀξίωμα αὐτό, γιὰ νὰ μὲ ἀπολύσει; Δὲν λέγω αὐτὰ ἀπὸ ὑπερφάνεια καὶ ἀλαζονεία, ὄχι, ἀλλὰ γιὰ νὰ σᾶς στηρίξω. Ἐπειδὴ γλύτωσε ἀπὸ σεισμὸ ἡ πόλη, ὁ διάβολος θέλησε νὰ κλονήσει τὴν Ἐκκλησία.

Μιὰρὲ καὶ παμμίαιρε διάβολε, τοὺς τοίχους δὲν μπόρεσες νὰ γκρεμίσεις καὶ περιμένεις νὰ γκρεμίσεις τὴν Ἐκκλησία; Μήπως ἀπὸ πέτρες ἀποτελεῖται ἡ Ἐκκλησία; Ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν. Νά, πόσοι στύλοι στερεώνουν τὴν Ἐκκλησία, δεμένοι ὄχι μὲ σίδηρο, ἀλλὰ μὲ τὴν πίστη. Τόσοι πολλοὶ καὶ πιὸ δυνατοὶ καὶ ἀπὸ τὴν φωτιά. Ἀλλὰ καὶ ἓνας μόνο νὰ ὑπῆρχε, τίποτε δὲν θὰ κατόρθωνες. Γνωρίζεις πόσες πληγὲς σοῦ ἄνοιξαν οἱ μάρτυρες. Τρυφερὴ παρθένος ὀδηγήθηκε στὸ μαρτύριο. Ἦταν πιὸ μαλακὴ καὶ ἀπὸ τὸ κερί. Καὶ ὅμως ἔγινε πιὸ στερεὴ καὶ ἀπὸ τὴν πέτρα. Ἔσχιες μὲ σιδερένια νύχια τὰ πλευρά της, ἀλλὰ τὴν πίστη της δὲν τὴν πῆρες. Ἀτόνησε τὸ σῶμα, γιγαντώθηκε ὅμως ἡ πίστη. Ἐλυωνε ἡ σάρκα, δυνάμωνε τὸ φρόνημα. Φθειρόταν ἡ ὕλη, ἔμενε ἡ εὐλάβεια. Δὲν νίκησες μιὰ γυναίκα καὶ περιμένεις νὰ νικήσεις τόσο πλῆθος; Δὲν ἀκοῦς τὸν Κύριο ποὺ λέει: Ὅπου βρίσκονται δύο ἢ τρεῖς συγκεντρωμένοι στὸ ὄνομά μου, ἐκεῖ βρίσκομαι καὶ ἐγὼ ἀνάμεσά τους; Ἐδῶ, λοιπόν, ποὺ ὑπάρχει τόσος πιστὸς λαός, ἐνωμένος μὲ τὴν ἀγάπη, μπορεῖ νὰ λείπει ὁ Θεός;

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσηλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοῦμ δι' ἡμερῶν καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι. καὶ εὐθέως

συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον. καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων. καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσει αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράβαττον ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν λέγει τῷ παραλυτικῷ· τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. ἦσαν δὲ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθημένοι καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· τί οὕτως οὕτω λαλεῖ βλασφημίας, τίς δύναται

ΚΥΡΙΑΚΗ 20 ΜΑΡΤΙΟΥ
Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΛΑΜΑ)
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μάρκ. β' 1-12
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. α' 10 -β' 3

ἀφιέναι ἁμαρτίας εἰ μὴ εἰς ὁ Θεός; καὶ εὐθέως ἐπιγνοῦς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ ὅτι οὕτως αὐτοὶ δια-

λογίζονται ἐν ἑαυτοῖς εἶπεν αὐτοῖς· Τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; τί ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, ἀφέωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει; ἴνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας - λέγει τῷ παραλυτικῷ· σοὶ λέγω, ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράβαττον ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεὸν λέγοντας ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν».

ΟΙ ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

«Τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;»

Ἕνας κόσμος ὁλόκληρος ὑπάρχει μέσα μας: Ὁ κόσμος τῶν λογισμῶν μας. Ἀναδύεται ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ὑπαρξῆς μας, ζεῖ καὶ κινεῖται στὸν χώρο τῆς σκέψης, ἐξεγείρεται καὶ ἐπαναστατεῖ. Ἕνας ἀόρατος κόσμος, ἀλλὰ τόσο σημαντικὸς ποῦ ἐπηρεάζει τὴ ζωὴ μας, ἐλέγχει τὴν πορεία μας, διαμορφώνει τὴν ὅλη μας προσωπικότητα. Ὁ κόσμος αὐτὸς τῶν λογισμῶν δὲν μένει ἄγνωστος. Δὲν ζοῦμε μόνοι μας τὸ μεγαλεῖο ἢ τὴν ἀθλιότητά μας. Κάποιος εἶναι πάντοτε παρὼν καὶ μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια γνωρίζει τοὺς λογισμοὺς μας. Εἶναι ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός. Ποιὰ σημασία ἔχει αὐτὸ γιὰ τὴ ζωὴ μας;

Κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ Χριστοῦ

Ἐπὶ τὸν κόσμον τῶν λογισμῶν μας βρίσκεται σὲ ἀναβρασμό. Ὁ νοῦς μας γίνεται τρικυμισμένη θάλασσα. Στὶς στιγμὲς αὐτές, ἄς σπκώσουμε τὰ μάτια μας ψηλὰ κι ἄς ἀναζητήσουμε τὸν Κύριο. Αὐτὸς εἶναι παρὼν καὶ γνωρίζει καλὰ τοὺς λογισμοὺς μας. Αὐτὸς εἶναι «ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφρούς» (Ψαλμ. ζ' 10). Εἶναι ὁ Κύριος στὸν ὅποιο «οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν» (Ματθ. π' 27) καὶ ἕνας λόγος του ἀρκεῖ γιὰ νὰ καταπαύσει ἢ τρικυμία τῶν λογισμῶν καὶ νὰ γίνῃ μέσα μας «γαλήνη μεγάλη».

Σκέψεις ἀπογοήτευσης καὶ ὀλιγοπιστίας μᾶς δέρνουν; Ἄς γονατίσουμε καὶ ἄς ζητήσουμε ἀπὸ τὸν Κύριο ποῦ διαβάζει τοὺς λογισμοὺς μας: «Κύριε, πρόσθεσ ἡμῖν πίστιν». Λογισμοὶ φθόνου καὶ ἐκδίκησης μᾶς τυλίγουν; Ἄς ζητήσουμε ἀπὸ τὸν Χριστὸ νὰ στείλῃ τὴν εἰρήνην του καὶ νὰ φρουρήσῃ τὴν καρδιὰ καὶ τὰ νοήματά της. Λογισμοὶ κακοὶ καὶ αἰσχροὶ κατακλύζουν τὸ ἐσωτερικὸ μας; Ἄς ζητήσουμε ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ νὰ διώξῃ μὲ τὸ φραγγέλιον τῆς παρουσίας Του τοὺς κακοὺς αὐτοὺς ἐμπόρους, ποῦ μολύνουν

τὸ ναὸ τοῦ σώματός μας. Εἶναι ὁ μόνος ποῦ μπορεῖ νὰ ἐλέγξῃ τὸν ἐπαναστατημένο κόσμον τῶν λογισμῶν μας.

Κάτω ἀπὸ τὴν κρίση τοῦ Χριστοῦ

Ἄλλες φορές οἱ λογισμοὶ μας εἶναι ἀκαθόριστοι. Δὲν μπορούμε νὰ ἐξακριβώσουμε τὴν ἠθικὴ τους ποιότητα. Ἕνας λογισμὸς κυκλοφορεῖ μέσα μας ἀπὸ μέρες, ἐβδομάδες, μῆνες ἴσως καὶ χρόνια καὶ δὲν ξέρουμε ἂν εἶναι καλὸς ἢ κακός. Ἄλλοι παρουσιάζονται μὲ τὸ ὄνομα τῆς ἐλευθερίας, τῆς δικαιοσύνης ἢ τῆς ἠθικῆς. Εἶναι ἔτσι ἢ μήπως πίσω ἀπὸ αὐτὰ κρύβεται ἡ ἀσυνείδητος, ἡ ἀδικία, ἡ ἀνηθικότητα; Ἄλλοτε ἀντιμετωπίζουμε ἕνα ἀτομικὸ ἢ οἰκογενειακὸ πρόβλημα. Κάνουμε διάφορους λογισμοὺς καὶ συλλογισμοὺς. Εἶναι σωστοὶ ἄραγε; Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις χρειάζεται ἕνα κριτήριον. Χρειάζεται κάποιος ποῦ νὰ γνωρίζει καλὰ καὶ νὰ μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσῃ. Κι αὐτὸς δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Κύριο Ἰησοῦ. Αὐτὸς εἶναι «ὁ ἐπιστάμενος τὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων» (Ἰωβ ζ' 20).

Θέλουμε, λοιπόν, νὰ διακρίνουμε τοὺς λογισμοὺς μας; Ἄς τοὺς θέσουμε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ. Ὅλους τοὺς ἄγνωστους, ἀμφίβολους, ὑποπτοὺς λογισμοὺς μας, ἄς τοὺς φωτίσουμε μὲ τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἔχει τὴ δύναμιν νὰ ἐρευνᾷ καὶ νὰ κρίνει τὶς σκέψεις καὶ ιδέες τῆς καρδιάς. Ὅλους τοὺς λογισμοὺς ποῦ φαίνονται καλοὶ καὶ ὀρθοὶ ἄς τοὺς ἐλέγχουμε μὲ τὸ νόμον τοῦ Εὐαγγελίου, μὲ τὴν χάριν τῆς προσευχῆς, μὲ τὴν κρίσιν ἀνθρώπων εἰλικρινῆς ἀγάπης. Αὐτὸ ἔκαναν ὅλοι ὅσοι πίστευαν ὅτι ὁ Χριστὸς γνωρίζει μὲ ἀκρίβεια τοὺς διαλογισμοὺς τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν ἔκαναν τίποτε, χωρὶς νὰ ρωτήσουν τὸν Κύριο. Χωρὶς τὴν καθοδήγησίν του. Γιατὶ Αὐτὸς εἶναι τὸ μόνο καὶ ἀλάνθαστο κριτήριον γιὰ τὴ διάκρισιν τῶν λογισμῶν μας.

«Εἶπεν ὁ Κύριος· ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι. ὅς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὅς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν. τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἂν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα

ΚΥΡΙΑΚΗ 27 ΜΑΡΤΙΟΥ
Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ)
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μάρκ. ν'34 - θ'1
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Έβρ. δ'14 - ε'6

μα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; ὅς γὰρ ἂν ἐπαισχυθῇ με καὶ τοὺς ἐμούς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἀμαρτωλῶ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυθήσεται αὐτὸν ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων. Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἰσὶ τινες τῶν ὧδε ἐστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει».

ΑΝΟΗΓΙΑ ΚΑΙ ΕΝΟΧΗ

«Ὅς ἂν ἐπαισχυθῇ με... καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυθήσεται αὐτόν, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων»

Μέσα στὰ τόσα παράξενα, ποὺ γίνονται στὸν κόσμο, δυστυχῶς συμβαίνει καὶ αὐτό: Ὑπάρχουν Χριστιανοὶ ποὺ ντρέπονται νὰ ὁμολογήσουν ὅτι πιστεύουν στὸν Χριστό. Γιατί; Ἄλλοτε γιὰ λόγους συμφέροντος, ἄλλοτε ἀπὸ δειλία ἢ φόβο, ἄλλοτε χωρὶς καλὰ καλὰ κι αὐτοὶ νὰ ξέρουν τὸ γιατί. Μουδιάζουν ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου. Τοὺς πιάνει πανικός μπροστὰ στὸ ἐνδεχόμενο ὅτι πιθανῶς θὰ τοὺς εἰρωνευθοῦν γιὰ τὶς χριστιανικὲς τοὺς πεποιθήσεις καὶ σιωποῦν.

Ἀλήθεια, γιατί ντρέπομαστε; Συνήθως ντρέπεται κανεὶς, ὅταν κάνει κάτι κακό. Ἀλλὰ ὁ συνειδητὸς Χριστιανὸς νὰ ντραπεῖ, γιατί; Γιατί ἀκολουθεῖ πιστὰ τὶς ἐντολὲς τοῦ Χριστοῦ; Διότι φροντίζει νὰ διατηρεῖ τὴν ψυχὴ του ἀμόλυπτη κι ἀγνή, μήπως διότι ἀγωνίζεται νὰ ἀγαπᾷ εἰλικρινὰ τοὺς ἀδελφούς του, διότι συγκινεῖται ἀπὸ τὸ κλάμα τοῦ φτωχοῦ παιδιοῦ, ἀπὸ τὸ βογγητὸ τοῦ ἀρρώστου, ἀπὸ τοὺς ἀναστεναγμοὺς τοῦ ἀπροστάτευτου; Διότι δὲν διαθέτει τὴ στείρα συμφεροντολογικὴ λογικὴ καὶ τὴν πέτρινη καρδιά, ποὺ θέλει ἡ ἐποχὴ μας;

Ἡ πρῆπει νὰ ντραπεῖ γιὰ τὶς χριστιανικὲς τοὺς πεποιθήσεις, γιὰ τὴν πίστη του, γιὰ τὶς ιδέες του; Μὰ αὐτὲς ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνες ποὺ ἐνέπνευσαν τὶς εὐγενέστερες προσωπικότητες, ποὺ ἀκτινοβόλησαν σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Αὐτὴ ἡ πίστη εἶναι ἐκεῖνη ποὺ ζωογόνησε ὅ,τι ἀγνό, ὅ,τι ὄμορφο καὶ ἱερό ἔχει ὁ πολιτισμὸς μας.

Ἀλλὰ τί ἄλλο μπορεῖ νὰ μᾶς φέρνει ντροπὴ; Μήπως **«ἐπαισχυνόμεθα τὸν Ἰησοῦν Χριστόν»;** **«Ὅς ἂν ἐπαισχυθῇ με...»**, λέει ὁ Κύριος, προβλέποντας τὴ στάση μερικῶν. Γιὰ τὸν Χριστὸ ἀλήθεια ντρέπομαστε; Νὰ ντραπεῖς, διότι πιστεύεις καὶ ἔχεις Ἀρχηγό σου τὸν Ἅγιο τῶν ἁγίων, ἔ, αὐτὸ εἶναι τραγικό. Νὰ ντραπῶ, γιατί πιστεύω στὸν Χριστό; Μὰ ὑπάρχει πιὸ φωτεινὴ, πιὸ ἀμόλυπτη, πιὸ εὐγενικὴ φυσιογνωμία ἀπὸ τὸν Κύριο; Ὑπάρχει πιὸ ἐξαισιος Ἀρχηγὸς καὶ Ὁδηγὸς ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ, τὸν Λυτρωτὴ, τὴν ἐνσάρκωση τῆς ἀγάπης, τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, τὸν Κύριο καὶ Θεό μας;

Ἀλλὰ ἔστω. Ποιοὺς ντρέπομαστε; Γιὰ ποιῶν τὴν κρίση ἀνησυχούμε; Ὁ Κύριος τὸ δῆλωσε σαφῶς στὰ λόγια ποὺ ἀκούσαμε σήμερα. **«Ὅς ἂν ἐπαισχυθῇ με καὶ τοὺς ἐμούς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἀμαρτωλῶ...»** Αὐτὸ

λοιπὸν ντρέπομαστε; Τὴν κοινωνία; Τὴν παραστρατημένη καὶ ἀμαρτωλὴ κοινωνία, ἐναντίον τῆς ὁποίας τόσο συχνὰ καταφερόμαστε κι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι; Ζοῦμε μέσα σ' αὐτὴν καὶ ξέρουμε πόση μικροπρέπεια καὶ σαπίλα κρύβεται κάτω ἀπὸ τὶς στυλιπνὲς ἐπιφάνειες, πόσο ἐπίπλαστη καὶ ἀπατηλὴ εἶναι ἡ εὐγένεια καὶ ἡ λάμπη. Συχνὰ μάλιστα ἐπιστρατεύουμε ἓνα σωρὸ κοσμικὰ ἐπίθετα, γιὰ νὰ ἐκφράσουμε τὴν ἀγανάκτησή μας. Καὶ ὅμως ἀκριβῶς **«ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἀμαρτωλῶ ἐπαισχυνόμεθα»** τὸν Χριστό! Δυσκολευόμαστε νὰ παρουσιασθοῦμε ὡς πιστοὶ Χριστιανοί, νὰ ἐκδηλώσουμε τὶς χριστιανικὲς μας πεποιθήσεις μπροστὰ σὲ ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους κατὰ βάθος δὲν ἐκτιμοῦμε. Διστάζουμε νὰ μιλήσουμε γιὰ τὶς ιδέες μας, μᾶς πιάνει κόμπος καὶ κοκκινίζουμε ἀπὸ ἀμνηχανία μπροστὰ σὲ ἀνθρώπους ποὺ θὰ ἔπρεπε ἀντιθέτως αὐτοὶ νὰ κοκκινίζουν γιὰ τὴν συμπεριφορὰ τους.

* * *

Ἀλλὰ, καιρὸς νὰ συνέλθουμε. Ὅσοι ἀπὸ ἀμέλεια ἢ φόβο ἔχουμε πέσει σ' αὐτὸ τὸ σφάλμα, νὰ ντρέπομαστε νὰ ὁμολογοῦμε τὸν Χριστὸ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ἃς σπηρίξουμε τὸ βλέμμα μας στὸν Σταυρό, ποὺ ὑψώνει καὶ πάλι σήμερα ἐμπρὸς μας ἡ Ἐκκλησία. Καὶ ἃς ἀναλογισθοῦμε ὅτι ὁ Χριστὸς **«δι' ἡμᾶς ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπῆκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ Σταυροῦ»**. Κάτω ἀπὸ τὴ σκιά τοῦ ὑπέριστατου αὐτοῦ συμβόλου τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου ἡ ἀγνωμοσύνη καὶ ἡ ἐνοχία, ποὺ κρύβονται στὸ δισταγμὸ μας νὰ ὁμολογήσουμε τὸν Χριστό, ἀποκαλύπτονται μὲ τὶς πραγματικὲς τοὺς διαστάσεις. Ἀποκτοῦν ὅλη τὴν τραγικότητά τους.

Ὅποιος ντρέπεται νὰ ὁμολογήσει τὸν Χριστὸ δὲν εἶναι ἄξιος τελικὰ τοῦ Χριστοῦ, γι' αὐτὸ καὶ ὁ Κύριος θὰ ντραπεῖ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη τὴ φοβερὴ νὰ τὸν ἀναγνωρίσει. **«Ὅς ἂν ἐπαισχυθῇ με καὶ τοὺς ἐμούς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἀμαρτωλῶ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυθήσεται αὐτόν, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων»**. Οἱ συνέπειες τῆς συμπεριφορᾶς μας σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ γῆ εἶναι ἀνυπολόγιστες. Ἀντανακλοῦν στὴν αἰωνιότητα. Τὴν προδιαγράφουν.

Ἑπὲρ πίστεως καὶ Πατρίδος

Ἄς τὸ ὑπογραμμίσουμε. Τὸ ζήτημα δὲν εἶναι, ἂν ὁ ἥλιος ἔχει κηλίδες. Ἐκεῖνο ποῦ ἔχει σημασία εἶναι, πῶς ὁ ἥλιος φωτίζει καὶ θερμαίνει παρὰ τὶς κηλίδες. Κάτι τέτοιο θὰ λέγαμε καὶ γιὰ τὴν ἐπανάσταση τοῦ 1821. Τότε ποῦ ὅλοι οἱ Ἕλληνες, σὰν μιὰ ψυχὴ ξεσπκώθηκαν, γιὰ νὰ ἀποτινάξουν τὸν βάρβαρο τουρκικὸ ζυγό.

Δυστυχῶς δὲν ἔλειψαν μερικοὶ καὶ στὶς ἡμέρες μας ποῦ θέλυσαν νὰ ἐξηγήσουν τὴν ὑπέροχη ἐκείνη ἐποποιΐα μὲ ὑλιστικὰ καὶ οἰκονομικὰ κριτήρια, ξένα πρὸς τὴν ψυχολογία τοῦ ὑπόδουλου Ἕλληνα. Ἀκολουθοῦν τὴν τακτικὴ τῆς μύγας ποῦ πάει καὶ κάθεται πάνω στὶς πληγὲς καὶ ὄχι τῆς μέλισσας ποῦ μαζεύει τὸ μέλι ἀπὸ τοὺς ἀνθούς.

Ποιὸς εἶπε, πῶς ἕνας τέτοιος ἀγώνας δὲν εἶχε καὶ τὶς ἀδύνατες πλευρὲς του; Δὲν ἔλειψαν οἱ ἀδυναμίες, οἱ ἀνταγωνισμοί, οἱ μικρότητες, οἱ ἀντιζηλιές καὶ τὰ πάθη. Καὶ πῶς ἦταν δυνατόν νὰ λείψουν, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ ἦταν ἄνθρωποι μὲ ἀδυναμίες καὶ ἐλαττώματα; Ὅμως, ὅσο καὶ ἂν ἐπηρέαζαν τὸν ἀγώνα οἱ ἀδυναμίες, δὲν λιγόστευαν τὸ μεγαλεῖο του.

Ὁ καταπιεσμένος ἀπὸ τὸν Τούρκο δυνάστη Ἕλληνας ξεσπκώθηκε τότε μὲ ἕνα σύνθημα: «Ἐλευθερία ἢ θάνατος». Στὰ χεῖλη του μιὰ ἰαχὴ ἀνέβαινε: «Γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη τὴν ἀγία καὶ τῆς Πατρίδος τὴν ἐλευθερία». Αὐτὰ τὰ συνθήματα κυριαρχοῦσαν στὶς ψυχές. Αὐτὰ ἔδιναν τὸν τόνο σὲ μικροὺς καὶ μεγάλους, στὴν κλεφτουριά καὶ στοὺς μορφωμένους.

Ὅταν ὁ Ρήγας Φεραῖος τραγουδοῦσε τὰ θούρια τῆς λεβεντιᾶς καὶ τῆς πίστεως, τί ἄλλο ζητοῦσε ἀπὸ τὴν ἐλευθερία; Τί τὸν ἔκανε νὰ προτιμᾷ «μῖα ὥρα ἐλευθερὴ ζωὴ, παρὰ σαράντα χρόνια σκλαβιὰ καὶ φυλακὴ»; Μὲ τὴν δύναμη τοῦ Σταυροῦ δὲν προχωροῦσε, ὅταν καλοῦσε τὸν λαό: «Ἐλάτε μ' ἕνα ζῆλον σ' ἐτοῦτον τὸν καιρόν, νὰ κάμωμεν τὸν ὄρκον ἐπάνω στὸν Σταυρόν»;

Ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ δὲν ἦταν γιὰ τοὺς ἀγωνιστὲς τοῦ 1821 μονάχα τὸ αἰώνιο σύμβολο τῆς θυσίας. Ἦταν ἡ ἐμπνευση, τὸ θάρρος καὶ ἡ δύναμη γιὰ τοὺς μεγάλους ἡρωισμοὺς τους. Αὐτὸ ἀκριβῶς δείχνει καὶ ἡ ἐμπνευσμένη προκήρυξη τοῦ Ἀλέξανδρου Ὑψηλάντη: «Μάχου ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος! Εἶναι καιρὸς νὰ ἀποτινάξωμεν τὸν ἀφόρητον ζυγόν, νὰ ἐλευθερώσωμεν τὴν Πατρίδα, νὰ κρημνίσωμεν ἀπὸ τὰ νέφη τὴν ἡμισέληνον, διὰ νὰ ὑψώσωμεν τὸ σημεῖον διὰ τοῦ ὁποίου πάντοτε νικῶμεν, λέγω τὸν Σταυρόν, καὶ οὕτω νὰ ἐκδικήσωμεν τὴν Πατρίδα καὶ τὴν ὀρθόδοξον ἡμῶν πίστιν ἀπὸ τὴν ἀσεβῆ τῶν ἀσεβῶν καταφρόνησιν... Ἄς καλέσωμεν λοιπὸν ἐκ νέου, ὧ ἀνδρεῖοι καὶ μεγαλόψυχοι Ἕλληνες, τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὴν κλασικὴν γῆν τῆς Ἑλλάδος! Ἄς συγκροτήσωμεν μάχην μεταξὺ τοῦ Μαραθῶνος καὶ τῶν Θερμοπυλῶν! Ἄς πολεμήσωμεν εἰς τοὺς τάφους τῶν πατέρων μας, οἱ ὁποῖοι, διὰ νὰ μᾶς

ἀφήσουν ἐλεύθερους ἐπολέμησαν καὶ ἀπέθανον ἐκεῖ!».

Πλούσιος καὶ ἐλεύθερος ἦταν ὁ Δασκαλογιάννης πάνω στὰ ὄρεινα Σφακιά. Καὶ ὅταν κίρυνε τὴν ἐπανάστασή του, στὰ 1770, κίνητρό του ἦταν ἕνα: Ἡ ἀπελευθέρωση τοῦ Γένους ἀπὸ τὰ βαρῆα δεσμὰ τῶν Τούρκων.

Ὅταν ὁ Σέκερης ἔδινε στὴ Φιλικὴ Ἐταιρία τὶς δέκα χιλιάδες γρόσια, οἱ Ὑδραῖοι καὶ οἱ Ὑψηλάντηδες τὰ πλοῦτη τους καὶ τὸ αἷμα τους, ἡ Μαντῶ Μαυρογένους τὴν περιουσία της καὶ τόσοι ἄλλοι Ἕλληνες, γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι, ποῦ θυσίαζαν τὰ πάντα, δὲν εἶχαν ἄλλο κίνητρο ἀπὸ τὴν Ἐλευθερία.

Νὰ θυμηθοῦμε τὴν πιὸ μεγάλη καὶ ἡρωικὴ μορφή τοῦ ἀγῶνα, τὸν ἀρχιστράτηγο τοῦ 1821, τὸν Θεόδωρο Κολοκοτρώνη; Τί ἦταν ἐκείνη ἡ ἐμπνευσμένη ὁμιλία του στὴν Πνύκα; «Ὅταν ἀποφασίσουμε νὰ κάνουμε τὴν ἐπανάσταση, δὲν ἐσυλλογιστήκαμε, οὔτε πόσοι ἡμεθα, οὔτε πῶς δὲν ἔχουμε ἄρματα, οὔτε ὅτι οἱ Τούρκοι ἐβαστοῦσαν τὰ κάστρα καὶ τὰς πόλεις, οὔτε κανένας φρόνιμος μᾶς εἶπε “ποῦ πᾶτε ἐδῶ νὰ πολεμήσετε μὲ σιπαροκάραβα βατσέλα”, ἀλλὰ, ὡς μιὰ βροχὴ, ἔπεσε εἰς ὄλους μας ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐλευθερίας μας καὶ ὅλοι καὶ οἱ κληρικοὶ καὶ οἱ προεστοί, καὶ οἱ καπεταναῖοι καὶ οἱ πεπαιδευμένοι καὶ οἱ ἔμποροι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅλοι ἐσυμφωνήσαμε εἰς αὐτὸ τὸ σκοπὸ καὶ ἐκάναμε τὴν ἐπανάσταση...»

Ἐκάθαρα πράγματα. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς μεγαλοῦργησε τότε καὶ ἀνάγκασε μιὰ πανίσχυρη Αὐτοκρατορία νὰ γονατίσει μπροστά του, γιὰτὶ ἀγωνιζόταν μὲ ἀδάμαστη ψυχὴ καὶ πίστη στὸ δίκαιο τοῦ ἀγῶνα του. Πολεμοῦσε γιὰ τὴν Πατρίδα, γιὰ τὴν ἐλευθερία, γιὰ τὴν θρησκεία του. Αὐτὰ καὶ μόνο τὸν γιγάντωσαν καὶ τοῦ χάρισαν τὴν νίκη.

ZOH

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZOH»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZOH» Σ.Α., Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθήναι.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθήναι.

Ἐκτύπων: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνῶν.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

Ἡ ἀνανέωση τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς ἐσωτερικοῦ (10 €)

μπορεῖ νὰ γίνῃ μὲ τοὺς ἐξῆς τρόπους:

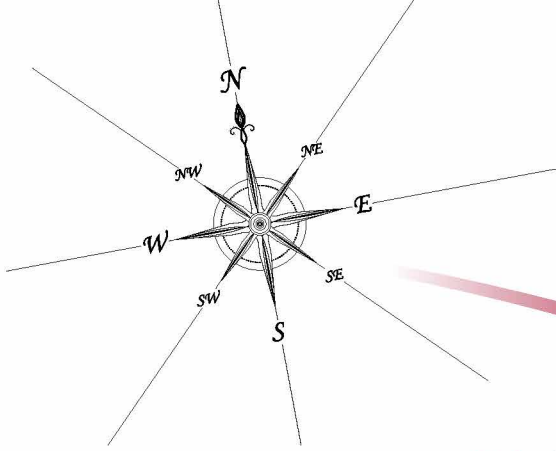
- Μὲ κατάθεση στὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, στὸν λογαριασμὸ ποῦ διατηρεῖ ἡ Ἀδελφότης ὑπ' ἀριθμ.: **132/296000-13 (IBAN: GR1501101320000013229600013)**, δικαιούχος: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZOH». Στὴν αἰτιολογία νὰ ζητᾶτε νὰ σημειώνεται ρητῶς τὸ ὄνοματεπώνυμο τοῦ συνδρομητῆ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ περιοδικοῦ (ZOH)
- Στὰ βιβλιοπωλεῖα «ZOH» (Καρύστη 14, Ἀθήνα καὶ Ἀγ. Σοφίας 41, Θεσσαλονίκη) καὶ συνεργαζόμενα βιβλιοπωλεῖα
- Στὸ γραφεῖο τοῦ περιοδικοῦ: Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθήνα
- Στὰ ΕΛΤΑ μὲ ἐντύπο ταχυπληρωμῆς ποῦ συναποστέλλεται ἀνὰ τακτὰ χρονικὰ διαστήματα γιὰ ὅσους ἔχουν ὀφειλή
- Στὰ ΕΛΤΑ μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ στὴ διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ (Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθήνα). Προβλέπεται ἐπιβάρυνση μὲ ταχυδρομικὰ τέλη
- Σὲ κατὰ τόπους συνεργάτες καὶ ἀντιπροσώπους, οἱ ὁποῖοι θὰ κόβουν σχετικὲς ἀποδείξεις.

Ἡ ἀνανέωση τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς ἐξωτερικοῦ (25 €) / Κύπρου (15 €)

μπορεῖ νὰ γίνῃ μόνο μὲ κατάθεση στὴν τράπεζα:

IBAN: GR1501101320000013229600013

BIC/Swift Code: ETHNGRAA

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΑΓΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΖΑΚΥΝΘΟΥ (1547 - 1622)

3

Ἡ ἱερὴ ἀποδημία ποῦ δὲν ἔγινε

Ἡ Μονὴ τῆς Παναγίας τῆς Ἀναφωνήτριας, μὲ τὴν παρουσία τοῦ ἱερομονάχου Δανιὴλ Σιγούρου ἔγινε τώρα κέντρο πνευματικό. Φάρος φωτεινὸς καὶ μαγνήτης, ποῦ προσεῖλκε κοντὰ του πολλούς, ὄχι μόνο ἀπὸ τὴν Ζάκυνθο, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ γύρω μέρη. Πολύτιμη εὐκαιρία νὰ προσευχηθοῦν καὶ ν' ἀκούσουν λόγους παρακλήσεως ἀπὸ τὸ πρῶν ἀρχοντόπουλο καὶ νῦν ρασοφόρο Ἠγούμενο.

Στὸν καθένα εἶχε νὰ δώσει τὸ φάρμακο ποῦ τοῦ χρειαζόταν: Τὴν συμβουλή, τὴν νοθεσία, τὴν παρηγορία, ὅ,τι εἶχε ἀνάγκη ὁ φτωχὸς, τὸ ὄρφανό.

Ἐμπαινε τὸ καλοκαίρι τοῦ 1577, ὅταν ὁ ἱερομόναχος Δανιὴλ ἔνοιωσε σφοδρὴ τὴν ἐπιθυμία νὰ προσκυνήσει τοὺς Ἁγίους Τόπους. Ἡ Βηθλεὲμ μὲ τὸ Σπύλαιο τῆς Γεννήσεως, ὁ Ἰορδάνης μὲ τὸ βάπτισμα στὰ νερά του, ἡ λίμνη τῆς Γεννησαρὲτ μὲ τοὺς ψαράδες της, τὸ Θαβώρ, ἡ Βηθανία, τὸ Πραιτώριο, ὁ Γολγοθᾶς καὶ ὁ Πανάγιος Τάφος, χρόνια τώρα, σὰν μύριες φωνές, τὸν καλοῦσαν σὲ μιὰ ἱερὴ ἀποδημία, σ' ἓνα προσκύνημα στοὺς τόπους, **«οὗ ἔστισαν οἱ πόδες»** τοῦ Θεανθρώπου, ὅπου πρωτακούστηκε τὸ θεῖο κήρυγμα, ὅπου τὸ Πάθος τοῦ Κυρίου καὶ ἡ ζωηφόρος Ἀνάστασή Του.

Τὸ πλοῖο ἀπὸ τὴ Ζάκυνθο τὸν βγάζει στὸν Πειραιᾶ. Ἐδῶ πρέπει νὰ περιμένει, ὥσπου νὰ βρεθεῖ πλοῖο γιὰ τὴν Παλαιστίνη. Δὲν εἶναι ἐξακριβωμένο, ἂν πειρατές, ποῦ τότε διαφέντευαν τὶς θάλασσες καὶ κούρσευαν τὰ πλοῖα, ἀνάγκασαν τὸ ζακυνθινὸ καράβι νὰ «πιάσει» στὸν Πειραιᾶ, ἢ ἂν αὐτὸ ἦταν ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὸ δρομολόγιό του. Ὅπως κι ἂν ἔχει, ὁ τριαντάχρονος Ἠγούμενος ἔπρεπε ν' ἀνεβῆ στὴν Ἀθήνα. Ἄγραφος ἢ γραπτὸς κανόνας, ποῦ ἰσχύει καὶ σήμερα, κάπως ὁμως χαλαρά, ἐπέβαλε σὲ κάθε κληρικὸ ποῦ ἔμπαινε στὰ ὄρια ξένης ἢ γειτονικῆς Μητροπόλεως, νὰ περάσει ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη, νὰ ὑποβάλει τὰ σέβη του καὶ νὰ πει ἀπὸ ποῦ ἔρχεται καὶ ποῦ πηγαίνει. Κι ὅλα αὐτὰ **«διὰ τὴν τάξιν»**, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀνάγκη, στοὺς δύσκολους αὐτοὺς καιροὺς, νὰ συνδέονται οἱ πνευματικοὶ ἡγέτες, ποῦ τότε ἦταν καὶ οἱ μόνοι φυσικοὶ ἡγέτες στὴν τουρκοκρατούμενη Ἑλλάδα.

Ἔτσι ὁ Ἠγούμενος Δανιὴλ καὶ ἡ μικρὴ του συνοδεία ἀπὸ μοναχοὺς ζήτησαν κι ἔμαθαν τὸ κατάλυμα τοῦ Μητροπολίτη Ἀθηνῶν.

Διασχίζοντας ἡ ρασοφοροῦσα συνοδεία τὸ ἄλλοτε *«κλεινὸν ἄστν»* τῶν Ἀθηνῶν πρέπει νὰ ἔνοι-

ωσε βαρεῖα τὴ σκιὰ τοῦ ἀλλόθρησκου στοιχείου κάτω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολη. Ἀγάδες σαρκοφόροι, καλοθρεμμένοι, νωθροὶ στὸ βάδισμα, μὲ τὶς παραδελῆς ἀνατολίτικες φορεσιές τους, φορτωμένες μπικλιμπίδια, περιδιάβαζαν στοὺς δρόμους.

Μητροπολίτης Ἀθηνῶν ἦταν τότε ὁ Νικάνωρ, ἄνθρωπος μορφωμένος καὶ ὀξυδερκής. Ἀπὸ τὴν σύντομη γνωριμία μὲ τὸν Ἠγούμενο Δανιὴλ, κατάλαβε ἀμέσως μὲ τί πνευματικὸ ἀνάστημα εἶχε νὰ κάνει: Ψυχὴ ἀφωσιωμένη εἰς τοῦ Κυρίου τὸ θέλημα, ἀδαμάντινος χαρακίτρας, μὲ ἀναμφισβήτητο κύρος, ἀφοῦ, νεότερος αὐτός, ἠγεῖται Μονῆς μὲ γέροντες μοναχοὺς, ἀνθρώπους μεγάλης ἀρετῆς.

Ὁ Ἀθηνῶν Νικάνωρ ἔχει πιά πάρει τὴν ἀπόφασή του: Οἱ ἐνάρετοι καὶ μορφωμένοι πρέπει πάντα, ἰδιαίτερα στοὺς δύσκολους αὐτοὺς καιροὺς, ν' ἀνεβαίνουν ψηλά, στὴς Ἐκκλησίας τοὺς λυχνοστάτες.

Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ χηρεύει ἡ θέση Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης καὶ Πόρου, ποῦ ἐξαρτιόταν ἀπὸ τὴν Μητρόπολη. Ἡ πρόταση πρὸς τὸν φιλοξενούμενο γίνεται χωρὶς περιστροφές: Αὐτὴ τὴ στιγμὴ μπορεῖ νὰ ματαιώσει τὸ ταξίδι του καὶ νὰ καταλάβει τὴν χηρεύουσα ἔδρα. Ἡ ἄρνηση εἶναι ἡ πρώτη ἀντίδραση τοῦ ἱερομονάχου. Ὁ Νικάνωρ ἐπιμένει. Ὁ Δανιὴλ δπλώνει ἀδυναμία γιὰ ἓνα τέτοιο ἀξίωμα, ποῦ ποτὲ δὲν ἦταν μέσα στὶς φιλοδοξίες του. Τελικὰ ὁ Νικάνωρ κατορθώνει νὰ κάμψει τὴν ἀντίσταση τοῦ ταπεινοῦ λευίτη. Τὸ προσκύνημα στοὺς Ἁγίους Τόπους ματαιώθηκε. Ἡ Αἴγινα τὸν περίμενε.

Γιὰ ἀρκετὲς μέρες καὶ ἄλλες τόσες νύχτες ἡ ἅγια ψυχὴ τοῦ ἱερομονάχου Δανιὴλ ταλαιπωρήθηκε ἀπὸ λογισμοὺς καὶ διλήμματα: Ἐκίνησε μ' ἓνα τριμμένο ράσο γιὰ τοὺς θεοβάδιστους ἁγίους τόπους καὶ νὰ βρεθεῖ ξαφνικὰ μὲ χρυσοκέντητα ἄμφια ἀρχιερατικὰ στὴ Μητρόπολη Αἰγίνης καὶ Πόρου; Μέσα ἀπὸ τὴν τρικυμία τῶν λογισμῶν σάνιδα σωτηρίας εὑρίσκει μόνο στὴ σκέψη: Δὲν ἦταν οὔτε δική του ἐπιδίωξη οὔτε δική του ἐπιλογὴ.

Ἡ χειροτονία τοῦ Δανιὴλ σὲ Ἀρχιεπίσκοπο Αἰγίνης ἔγινε μετὰ τὶς 16 Ἰουνίου τοῦ 1577 στὴν Ἀθήνα, στὸ ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου, ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Ἀθηνῶν Νικάνωρα καὶ δυὸ ἐπισκόπους.

(Συνεχίζεται)

«ΣΧΕΔΟΝ ΑΝΥΠΕΡΒΛΗΤΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ»

«Σχεδόν ανυπέβλητη καταστροφή» αποτελεί ο αριθμός των παιδιών που έχασαν την πρόσβασή τους στην εκπαίδευση κατά τη διάρκεια της πανδημίας, σύμφωνα με στοιχεία του ΟΗΕ. Σε όλο τον κόσμο, τα παιδιά έχουν χάσει βασικές δεξιότητες ανάγνωσης και αριθμητικής, ενώ σημαντικό πλήγμα έχει δεχθεί και η ψυχική και σωματική τους υγεία. Σε χώρες χαμηλών και μεσαίων εισοδημάτων, έως και το 70% των 10χρονων παιδιών δεν μπορούν να διαβάσουν ή κατανοήσουν ένα απλό κείμενο, ενώ πριν από την πανδημία το αντίστοιχο ποσοστό κινείτο στο 53%. Στη Νότιο Αφρική έχει χαθεί ένα ολόκληρο σχολικό έτος, ενώ περίπου 50.000 παιδιά εγκατέλειψαν όριστικά το σχολείο από τον Μάιο του 2020 έως και τον Οκτώβριο του 2021. Σε όλο τον κόσμο, περίπου 653 εκατομμύρια παιδιά εξακολουθούν να βρίσκονται μπροστά σε κλειστές αίθουσες. Ο επικεφαλής εκπαίδευσης της UNICEF Ρόμπερτ Τζένκινς δήλωσε: «Τόν Μάρτιο συμπληρώνουμε δύο χρόνια άνωμαλιών στην παγκόσμια εκπαίδευση λόγω του κορωνοϊού. Με απλά λόγια, μιλάμε για σχεδόν ανυπέβλητης κλίμακας απώλειες στην εκπαίδευση των παιδιών. Αν και οι άνωμαλίες θα πρέπει να σταματήσουν, δεν αρκεί το άνοιγμα των σχολείων. Οι μαθητές θα χρειαστούν ένταξη υποστήριξη, για να ανακάμψουν από τη χαμένη εκπαίδευση». Δραματική υπόμνηση του προβλήματος στη χώρα μας αποτελεί η δυσχερής θέση στην οποία βρίσκονται οι μαθητές της Γ' Λυκείου, οι οποίοι καλούνται να ανταποκριθούν στην απαιτητική διαδικασία των Πανελλαδικών εξετάσεων, χωρίς να έχουν προηγουμένως υποβληθεί στη δοκιμασία των προαγωγικών εξετάσεων καθ' όλη τη φοίτησή τους στο Λύκειο!

ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΠΟΥ ΠΛΗΓΩΝΕΙ

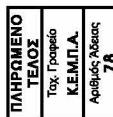
Μελέτη του Τμήματος Χημείας του ΕΚΠΑ έρχεται να επιβεβαιώσει τη δραματική αύξηση, σε ποσοστό έως και 60%, της χρήσης αντικαταθλιπτικών και αντιψυχωσικών ουσιών ανάμεσα στον Μάρτιο του 2019 και τον Νοέμβριο του 2021. Ειδικότερα όσον αφορά τη χρήση της κοκαΐνης, σύμφωνα με τον καθηγητή Αναλυτικής Χημείας κ. Νικόλαο Θωμαΐδη, η χρήση της παραμένει από το καλοκαίρι του 2020 σε ύψλο δεκαετίας, σημειώνοντας αύξηση γύρω στο 60%, που αφορά περίπου το 2% του πληθυσμού της Αττικής. Η δραματική αυτή αύξηση, που προκύπτει από μετρήσεις και αναλύσεις στο Κέντρο Έπεξεργασίας Λυμάτων στην Ψυττάλεια και άλλες ανάλογες μελέτες, συνδέεται στερεότυπα με την πανδημία και τις επώδυνες συνέπειες του εγκλεισμού και των περιοριστικών μέτρων. Και όλα αυτά ασφαλώς παίζουν τον ρόλο τους. Μήπως όμως θα έπρεπε να τολμήσουμε να διακρίνουμε πίσω από αυτά τα δεδομένα μια διαρκώς διογκούμενη απόγνωση του σύγχρονου ανθρώπου και μια προσπάθεια για απόδραση από μια πραγματικότητα που πληγώνει όλο και περισσότερο; Και αν μπαίναμε στη διαδικασία να αναζητήσουμε τη ρίζα της απόγνωσης του σύγχρονου ανθρώπου, ποιός άμφιβάλλει ότι θα βρίσκαμε εκεί, πέρα από τις όποιες συγκυριακές δυσκολίες, την άρνηση και την αποστασία του ανθρώπου από τον Θεό;

ΤΟ «ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΣΗΜΕΙΟ»

Δελτίο ειδήσεων ελληνικού καναλιού μετέδιδε την είδηση της έκλογής στις 18 Ιανουαρίου 2022 της Μαλτέζας ευρωβουλευτού Ρομπέρτας Μετσόλα στη θέση της Προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Και ο παρουσιαστής του δελτίου σχολίασε κατά λέξιν: «Όσο, στο βιογραφικό της Μαλτέζας πολιτικού υπάρχει ένα σκοτεινό σημείο». Περιμέναμε με ανυπομονησία να πληροφορηθούμε ποιο είναι αυτό το «σκοτεινό σημείο», μόνο και μόνο για να μάθουμε εκπληκτικοί ότι αυτό ήταν ότι η νέα Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου... έχει ταχθεί στο παρελθόν κατά των αμβλώσεων. Τι κι αν η Μαλτέζα πολιτικός, που στον προσωπικό της λογαριασμό στο Twitter παρουσιάζεται καθ' αρχάς ως «μια μητέρα», αναγνωρίζεται από όλους για τις σπάνιες ικανότητές της, με μια οικολόγο ευρωβουλευτή να της αναγνωρίζει ότι είναι «ένα μετριπαθές μέλος του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος, πολύ προικισμένη για να ρίχνει γέφυρες», ένα προσόν σπάνιο και απαραίτητο για τη θέση του Προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου; Υπάρχει αυτό το... «σκοτεινό σημείο»... Άλλα δε μη γελιόμαστε. Αυτό που είναι πραγματικά σκοτεινό είναι το να κοπτόμαστε για τα ανθρώπινα δικαιώματα, και την ίδια στιγμή να αρνούμαστε πεισματικά ακόμη και να συζητήσουμε θέματα καίρια, που άπτονται της προστασίας του πιο βασικού από τα ανθρώπινα δικαιώματα, του δικαιώματος στη ζωή· και όχι μόνο αυτό, αλλά και βαφτίζουμε την αντίθετη άποψη... «σκοτεινή»...

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΧΑΝΕΤΑΙ...
ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ ΤΡΑΒΑΜΕ SELFIE...

Μια εύγλωττη φωτογραφία που δόθηκε στη δημοσιότητα θα άρκούσε, για να γεννήσει εύλογους προβληματισμούς. Η φωτογραφία είναι από τον Καναδά. Νεαρή γυναίκα κινείται με ταχύτητα με το αυτοκίνητό της πάνω στον ποταμό Ριντ σε προάστιο της Ότταβα, ο οποίος είχε μετατραπεί σε παραδρόμιο από τις πολύ χαμηλές θερμοκρασίες. Ξαφνικά ο πάγος έσπασε, το όχημα σταμάτησε παγιδευμένο στους πάγους και άρχισε να βυθίζεται. Οι περίοικοι, που έσπευσαν σε βοήθεια, είδαν κάτι που ασφαλώς δεν το περίμεναν, αυτό ακριβώς που φαίνεται στη φωτογραφία: Η νεαρή οδηγός είχε ανέβει στο καπό του αυτοκινήτου της, που βυθιζόταν στα νερά του ποταμού, και, σαν να μη συνέβαινε τίποτε, είχε βγάλει το κινητό της τσέπη και... αυτοφωτογραφιζόταν, τραβώντας selfie! Η φωτογραφία θα ήταν παράδοξη, αν δεν αποτύπωνε απλώς αυτό που συμβαίνει με πολλούς ανθρώπους στην εποχή μας, οι οποίοι βυθίζονται όλο και περισσότερο στο τέλμα και το κενό... αυτοθουμαζόμενοι και «ποστάροντας» φωτογραφίες στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης! Και εδώ συμβαίνει κάτι ακόμα πιο παράδοξο από αυτό που είδαμε στη φωτογραφία από τον Καναδά. Διότι εδώ δεν είναι μόνον ότι οι ίδιοι δεν έχουν επίγνωση του πού βρίσκονται και τι κάνουν, αλλά και συμβαίνει όλο και περισσότεροι γύρω τους, αντί να σπεύδουν να τους βοηθήσουν ή έστω να τους συμπονούν, να τους ανάγουν σε... πρότυπα και να σπεύδουν να τους μιμηθούν... Ποιός, αλήθεια, θα βρεθεί να τους πει ότι βυθίζονται;

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Τηλεοράσεις 189
114 72 ΑΘΗΝΑ